

2016 NR 2 (87)

MARZEC-CZERWIEC

VITA ACADEMICA

Biuletyn informacyjny Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

ISSN 1842-2244

A close-up portrait of Pope Francis, smiling warmly. He is wearing his white zucchetto and a white cassock with a silver pectoral chain. The background is a soft-focus interior.

*Młodzi
nadzieją Kościoła*

z życia Uczelni

Wydarzyło się.....	3
Ks. dr hab. Robert Nęcek odznaczony złotą odznaką św. Floriana Mazovia II klasy ..	5
Promocje akademickie	6

konferencje

Konferencja Światowe Dni Młodzieży. Źródła i rozwój idei	8
Konferencja <i>Misericordia Domini</i>	11
Symposium. <i>Młódzież nadzieją Kościoła – czy Kościół nadzieją młodzieży?</i>	13
Podpisanie porozumienia i międzynarodowa konferencja na Ukrainkim Katolickim Uniwersytecie we Lwowie	14
Uniwersytecka prezentacja <i>Praktycznego komentarza do listu apostołskiego motu proprio „Mitis Iudex Dominus Iesus” papieża Franciszka</i>	15
Symposium <i>Wiara i małżeństwo. Czy pożądana jest zmiana prawa?</i>	16
Symposium <i>Apel Jana Pawła II o pokój a współczesny świat</i>	17
Seminarium studenckie w Tbilisi	17
Wykłady gościnne w Ameryce Południowej	19
Na temat wrażeń z pobytu na drugiej półkuli z prof. Władysławem Zuziakiem rozmawia Urszula Opyrchal	20

nauka i nie tylko

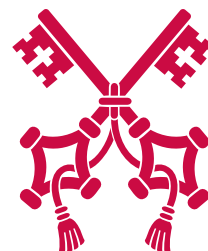
Odwiedziny w Wyższym Seminarium Duchownym Archidiecezji Lwowskiej	21
Odwiedziny rektora i dziekana Akademii Ignatianum na UPJPII	21
Odwiedziny na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie	22
Naukowiec z Malty w UPJPII	22
W Konsulacie Generalnym Ukrainy w Krakowie	23
<i>Amor, amicitia et... coena!</i>	23
Wystawa malarstwa <i>Inspiracje – Marian Ślęzyk</i>	25
Zapoznaj się z nowościami książkowymi w naszej Bibliotece	26
Rzecz o Świętym Spokoju	26
#OknoNaMiłosierdzie	27
Poznaj siebie, Hiobie	28

studenci

Erasmus w Grazu	30
Wizyta na Malcie	32
Erasmus w Wilnie	33
<i>Craic!</i> Erasmus w Irlandii	34
Kierunek: Walencja, cel: praca	36
Studia w Wiedniu	37
Oscarowy Wieczór Filmowy	37
Orientation Days	38
Kultura po Studencku UPJPII	39
Objazd naukowy doktorantów po Zaolziu	40
Srebro dla wioślarzy z UPJPIII!	40
Projekt Egipt	41
Samarytanie naszych czasów. Świadeństwo pacjenta	42
Ekumenizm pod palmami, czyli Spotkanie Młodych Taizé w Walencji	44
UPJPII kibicuje!	45

wydawnictwo

Wyjątkowa książka naszego Wydawnictwa	46
---	----

VITA ACADEMICA

Biuletyn Informacyjny
Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie

Redakcja
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 25
tel. 12 421 68 48, wew. 626; faks 12 422 86 26
e-mail: rzecznik@upjp2.edu.pl

Redaktor naczelna
Monika Wiertelak

Opracowanie graficzne
Małgorzata Gumularz

Zdjęcie na okładce
Casa Rosada, *Papież Franciszek*, CC BY-SA 2.0

Redakcja nie zwraca materiałów niezamówionych
oraz zastrzega sobie prawo do skrótów
i redakcyjnego opracowania tekstów przyjętych do druku.

Numer zamknięto 31 czerwca 2016 roku.
Nakład 1000 egz. • ISSN 1842-2244

Wydawca: Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
Wydawnictwo Naukowe

WYDARZYŁO SIĘ

- 11 lutego 2016 roku odbyła się konferencja *Media – kultura – dialog* poświęcona pamięci abp. Józefa Życińskiego.
- 17 lutego 2016 roku odbyła się konferencja z cyklu *Duchowość Klasztorów Polskich: Przekaz i Komunikacja* Ks. *Stefan Pawlicki CR: człowiek nauki i wiary w służbie odnowy społecznej i duchowej*.
- 25 lutego 2016 roku Wydział Teologiczny współorganizował konferencję *Posłuszeństwo w Biblii*.
- 26 lutego 2016 roku Samorząd Doktorantów zorganizował konferencję *Badania młodych naukowców inspirowanych chrześcijaństwem*.
- 2 marca 2016 roku w krakowskiej kurii odbył się tweet-up #OknoNaMilosierdzie zorganizowany przez ks. prof. Wojciecha Misztala, dr. Krzysztofa Gurbę oraz ks. dr. hab. Roberta Nęcka.

- 2 marca 2016 roku Uniwersytet Trzeciego Wieku zaprosił na spektakl *Poznaj siebie, Hiobie*.
- 3 marca 2016 roku zostało uroczyste otwarte Akademickie Centrum Medialne.
- 3 marca 2016 roku Wydział Prawa Kanonicznego zorganizował symposium *Wolność religijna i wolność sumienia w Polsce*.
- 6 marca 2016 roku odbył się koncert wielkopostny w 70. rocznicę urodzin Feliksa Wielowiejskiego, podczas którego śpiewał chór Psalmodia.
- 8 marca 2016 roku miało miejsce kolejne spotkanie z Anną Dymną w ramach cyklu *Ich Areopag wiary*.
- 10 marca 2016 roku odbyło się spotkanie upamiętniające Kobiety Wyklęte.
- 19 marca 2016 roku została uroczyste otwarta Poradnia Bioetyczna w budynku przy ul. Bernardyńskiej 3.

- 21–23 marca 2016 roku bp Grzegorz Ryś prowadził dla naszej wspólnoty akademickiej rekolekcje wielkopostne *Więcej niż Jozasz*.
- 22 marca 2016 roku odbyło się spotkanie przedświąteczne pracowników UPJPII.
- 1–2 kwietnia 2016 roku miała miejsce konferencja *Świątowe Dni Młodzieży. Źródła i rozwój idei*.

- 2–3 kwietnia 2016 roku Studencko-Doktoranckie Koło Naukowe „Phronesis” i Instytut Historii zorganizowali konferencję *Spory o Rzeczpospolitą. Piłsudski – Dmowski – Kaczyński – Tusk*.
- 6 kwietnia 2016 roku Wydział Nauk Społecznych zorganizował konferencję *Kulturowa rola Biblii: dziś i jutro*.
- 6–8 kwietnia 2016 roku Katedra Filozofii Religii Wydziału Filozoficznego współorganizowała konferencję *Peter Chaadaev: Between the Love of Fatherland and the Love of Truth*.
- 9 kwietnia 2016 roku Katedra Polityki Społecznej Instytutu Pracy Socjalnej zorganizowała konferencję *25 lat encykliki „Centesimus annus” św. Jana Pawła II. Inspiracje dla polityki społecznej*.
- 9 kwietnia 2016 roku Chór Żeński i Chór Męski UPJPII zdobyły Złote Pasma w konkursie w Niepołomicach.
- 9 kwietnia 2016 roku odbył się dzień otwarty Wydziału Filozoficznego.
- 13–16 kwietnia 2016 roku miało miejsce symposium *Młodzież nadzieją Kościoła – czy Kościół nadzieją młodzieży?*
- 14 kwietnia 2016 roku Katedra Ekumenizmu Wydziału Teologicznego współorganizowała konferencję *Przed soborem wszechprawosławnym*.
- 20 kwietnia 2016 roku odbyła się konferencja naukowa *Apostolowie barbarzyńskiej Europy*.

- 20–23 kwietnia 2016 roku trwały 16. Dni Tischnerowskie.
- 27 kwietnia 2016 roku Katedra Archiwistyki i Nauk Pomocniczych Historii współorganizowała konferencję z cyklu Symbol – Znak – Rytuał *Misericordia Domini*.
- 27–28 kwietnia 2016 roku Katedra Filozofii Społecznej i Polityki Wydziału Filozoficznego zorganizowała konferencję *Umiar i rozsądek w relacjach społecznych*.
- 28 kwietnia 2016 roku Instytut Nauk Biblijnych Wydziału Teologicznego zorganizował konferencję *Miłosierni jak Ojciec. Miłosierdzie w nauczaniu i praktyce kościelnej*.
- 6 maja 2016 roku Biblioteka zorganizowała symposium *Święty Jan Paweł II, Apostoł Miłosierdzia, spotkanie młodych*.
- 8 maja 2016 roku odbyła się tradycyjna procesja na Skalkę, w której wzięli udział przedstawiciele naszej uczelni.
- 11 maja 2016 roku Wydział Filozoficzny zorganizował konferencję *Crisis of Humanity? Humanism, Transhumanism, Posthumanism*.
- 12 maja 2016 roku na naszej uczelni miała miejsce akcja KRajowy KRwiecień Krwiodawstwa.
- 12 maja 2016 roku został podpisany list intencyjny o współpracy w zakresie wzajemnej promocji i obsługi medialnej ŚDM 2016 w Krakowie pomiędzy UPJPII, Komitetem Organizacyjnym ŚDM oraz Radiem Kraków.
- 12–13 maja 2016 roku odbyła się konferencja *Humanistyka i nauki społeczne wobec „śmierci człowieka”*.
- 15 maja 2016 roku reprezentacja mężczyzn naszej Sekcji Smoczyc Łodzi zdobyła III miejsce podczas IV Regat Piastowskich w Opolu.
- 18–19 maja 2016 roku Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej zorganizował konferencję z cyklu Etyka Mediów *Etyka mediów – etyczność w mediach*.
- 19–21 maja 2016 roku trwał Festiwal Nauki w Krakowie.
- 20 maja 2016 roku miała miejsce premiera filmu *Lourdes. Kamil kręci film* przygotowanego przez telewizję JP2TV (reż. Kamil Cierniak, Paulina Guzik, zdjęcia i montaż: Jakub Stoszek).
- 24 maja 2016 roku Wydział Teologiczny Sekcja w Tarnowie współorganizował konferencję *Do was, młodych należy przyszłość*.
- 27 maja 2016 roku Wydział Nauk Społecznych współorganizował konferencję *Wokół posynodalnej adhortacji papieża Franciszka „Amoris laetitia”*.
- 27 maja 2016 chór Psalmodia UPJPII miał zaszczyt wystąpić w trakcie koncertu Andrei Bocellego *Wielkie Misterium. Ewangelia rodziny*.
- 31 maja 2016 roku Katedra Eklezjologii Wydziału Teologicznego współorganizowała konferencję *Miłosierdzie, Kościół, Maryja*.
- 7 czerwca 2016 roku została odprawiona msza święta we wspomnienie błogosławionych męczenników franciszkanów: o. Zbigniewa Strzałkowskiego oraz o. Michała Tomaszka.
- 8 czerwca 2016 roku dr Kiryłło Koczegarow na zaproszenie Instytutu Historii wygłosił wykład gościnny *Państwo Moskiewskie oraz Imperium Rosyjskie wobec Cerkwi prawosławnej w Rzeczypospolitej w XVII – pierwszej połowie XVIII w.*
- 8–10 czerwca 2016 roku prof. Tomasz Sodeika wygłosił wykłady gościnne za zaproszenie Katedry Filozofii Religii Wydziału Filozoficznego.
- 9 czerwca 2016 roku w kolegiacie św. Anny odbyły się promocje akademickie.

- 11 czerwca 2016 roku nasza reprezentacja Sekcji Smoczyc Łodzi zdobyła II miejsce podczas Międzuczelnianego Wyścigu Smoczyc Łodzi w Krakowie.

Sukcesy naszych pracowników

- Ksiądz prof. dr hab. Władysław Zuziak został wybrany wiceprzewodniczącym Europejskiej Federacji Uniwersytetów Katolickich (FUCE) na kadencję 2016–2019. Ksiądz prof. Zuziak będzie pełnił tę funkcję po raz kolejny.
- 22 marca br. „Gazeta Krakowska” nagrodziła tegorocznych laureatów plebiscytu Człowiek Roku 2015. Wśród nagrodzonych znalazł się prof. dr hab. Walery Pisarek – zasłużony pracownik Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej.
- Doktor Lucyna Rotter została wybrana na członka Polskiej Komisji Akredytacyjnej od dnia 1 stycznia 2016 roku do 31 grudnia 2019 roku. Serdecznie gratulujemy!

Ks. dr hab. Robert Nęcek odznaczony złotą odznaką św. Floriana Mazovia II klasy

W dniu 4 maja br. podczas uroczystości ku czci św. Floriana w bazylice św. Floriana w Krakowie w obecności kardynała Stanisława Dziwisza, wiceprezydenta Miasta Krakowa Tadeusza Trzmiela, wojewody małopolskiego Józefa Pilcha, marszałka województwa małopolskiego Jacka Krupy i licznie zgromadzonych wiernych ks. dr hab. Robert Nęcek – pracownik Wydziału Nauk Społecznych UPJPII oraz rzecznik prasowy kurii został odznaczony złotą odznaką św. Floriana Mazovia II klasy. Została mu ona przyznana za za „zasługi w realizacji statutowych zadań Stowarzyszenia w dziedzinie upowszechniania służby Polsce, związanej z imieniem jednego z jej patronów” oraz „ umiejętne gaszenie pożarów medialnych”. Aktu dekoracji dokonali członkowie Kapituły Świętego Floriana Mazovia – ppłk pilot Michał Fałat, płk Robert Edelwain i kpt. Wiesław Fleszar. Gratulujemy!

Promocje akademickie

zdjęcia: Maciej Gradowski

W czwartek 9 czerwca br. o godz. 10.00 w kolegiacie św. Anny nasza wspólnota uniwersytecka przeżywała uroczystość promocji akademickich. Ceremonia rozpoczęła się wspólną modlitwą przedpołudniową. Po niej rektor ks. prof. dr hab. Wojciech Żyzak wręczył złote medale Zasłużony dla Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie o. dr. hab. Arnoldowi Chrapkowskiemu OSPPE, ks. prof. dr. hab. Tomaszowi Bolesławowi Jelonkowi, ks. dr. Józefowi Morawie oraz ks. dr. Piotrowi Steczkowskiemu. Później nastąpiło wręczenie dyplomów doktora oraz doktora habilitowanego.

DYPLOM DOKTORA OTRZYMALI

z Wydziału Teologicznego:

dr Bartłomiej Czech-Kosiński

temat: *Separacja a rozwód według prawa kanonicznego i polskiego prawa rodzinnego*

promotor: ks. dr hab. Piotr Kroczek, prof. UPJPII

dr Sylwia Haberka

temat: *Eschatyczny wymiar twórczości w świetle antropologii Pierre'a Teilharda de Chardin i Mikołaja Bierdiajewa*

promotor: ks. dr hab. Szymon Drzyżdzyk

ks. dr Tomasz Prędotka

temat: *Rola reklamy telewizyjnej w procesie wychowania uczniów szkół gimnazjalnych. Studium pastoralno-pedagogiczne*
 promotor: ks. prof. dr hab. Janusz Mastalski

ks. dr Fryderyk Tarabuła

temat: *Sztuka modlitwy w życiu i pismach Karola de Foucauld*
 promotor: ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak

z Wydziału Filozoficznego:**dr Maja Bednarska**

temat: *Wolność w komunikacji medialnej jako wyraz wolności człowieka. Inspiracje personalistyczne*
 promotor: ks. dr hab. Michał Drożdż, prof. UPJPII

ks. dr Piotr Cebula

temat: *Wpływ Rocharda Whately'ego na rozwój pojęcia „reasoning” w myśli Johna Henry'ego Newmana*
 promotor: ks. prof. dr hab. Stanisław Wszolek

dr Krzysztof Cierlikowski

temat: *Problem racjonalności i normatywności w filozofii Jürgena Habermasa*
 promotor: prof. dr hab. Aleksander Bobko

dr Paweł Cząstka

temat: *ks. Władysława Piwowarskiego koncepcja życia społecznego*
 promotor: ks. prof. dr hab. Stanisław Pamuła

dr Tatiana Krawczyńska-Zaucha

temat: *Etyka zawodowa coacha. Wpływ coachingu na jednostkę i społeczeństwo*
 promotor: dr hab. Joanna Mysona Byrska

dr Katarzyna Lewandowska

temat: *Wacława Sierpińskiego program badań aksjomatu wyboru*
 promotor: ks. dr hab. Jerzy Dadaczyński, prof. UPJPII

z Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego:**dr Jarosław Szarek**

temat: *Służba Bezpieczeństwa wobec młodzieży akademickiej Krakowa w latach 1970–1980*
 promotor: prof. dr hab. Ryszard Terlecki

**DYPLOM DOKTORA HABILITOWANEGO
OTRZYMALI****z Wydziału Filozoficznego:**

ks. dr hab. Wojciech Grygiel

z Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego:

o. dr hab. Tomasz Gałuszka OP

z Wydziału Teologicznego:

o. dr hab. Jerzy Brusiło OFMConv

ks. dr hab. Janusz Mieczkowski

ks. dr hab. Witold Ostafiński

ks. dr hab. Krzysztof Sordy

Konferencja Światowe Dni Młodzieży. Źródła i rozwój idei

tekst: ks. Józef Stala
zdjęcia: Tomasz Książ, Krzysztof Mleczko

Światowe Dni Młodzieży to znaczące, wieloaspektowe wydarzenie, w którym przeżycia duchowe i religijne łączą się z wymiarem poznawczym, kulturowym, społecznym, pedagogicznym, edukacyjnym i turystycznym. W ramach bezpośrednio przygotowania do Światowych Dni Młodzieży w Krakowie w dniach 1–2 kwietnia 2016 roku odbyła się międzynarodowa konferencja *Światowe Dni Młodzieży. Źródła i rozwój idei* pod honorowym patronatem kard. Stanisława Dziwisza – metropolity krakowskiego, ks. prof. dr. hab. Wojciecha Zyzaka – rektora UPJPII oraz prof. dr. hab. med. Wojciecha Nowaka – rektora UJ. Organizatorem konferencji były dwie uczelnie krakowskie wywodzące się z tego samego pnia: Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie oraz Uniwersytet Jagielloński. Inicjatywa powstała w środowisku akademickim obydwu uniwersytetów,

których przedstawiciele przygotowali i złożyli do Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej projekt w ramach programu Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2016. Projekt uzyskał akceptację. Fundacje wspierające i współfinansujące konferencję to: Istituto Acton, Fondazione de Gasperi oraz Fondazione Internazionale Giovanni Paolo II per il Magistero Sociale della Chiesa. Inspiracją do przedsięwzięcia były symbolika i znaczenie miejsca, jakie na kolejne ŚDM wybrał papież Franciszek. Jego decyzja została potraktowana jako swego rodzaju powrót idei do Polski (w Polsce ŚDM odbyły się pierwszy raz w 1991 roku w Częstochowie), a w szczególności do Krakowa – miasta Jana Pawła II, inicjatora tego globalnego wydarzenia o charakterze nie tylko religijnym, ale także międzynarodowym i kulturowym.

Konferencja zgromadziła wielu ważnych gości i prelegentów, między innymi: kard. Stanisława Dziwisza, kard. Stanisława Ryłkę, abp. Celestina Migliorego, Marcellego Bedeschiego, Danny'ego Casseya, Kishorego Jayabalana, Mimmeo Muolego, prof. Yago de la Cierva Alvareza de Sotomayor, s. Nathalie Becquart, a także wielu przedstawicieli polskiego świata nauki, którzy analizowali fenomen Światowych Dni Młodzieży z punktu widzenia swoich dyscyplin. Konferencja zgromadziła naukowców, liderów religijnych, uczestników i organizatorów dotychczasowych Światowych Dni Młodzieży: w Rzymie (1985, 2000), Buenos Aires (1987), Santiago de Compostela (1989), Częstochowie (1991), Denver (1993), Manili (1995), Paryżu (1997), Toronto (2002), Kolonii (2005), Sydney (2008), Madrycie (2011), a także osoby zaangażowane w przygotowanie młodzieży do tegorocznych ŚDM w Krakowie (2016). Głównym celem konferencji było poznanie źródeł inspiracji i przesłania Światowych Dni Młodzieży w kontekście religijnym, społecznym, kulturowym oraz międzynarodowym. W ten sposób stanowiła ona jeden z etapów intelektualnego i duchowego przygotowania do spotkania młodzieży ca-

łego świata z ojcem świętym Franciszkiem. Międzynarodowa konferencja była skierowana między innymi do przyszłych uczestników, w tym wolontariuszy ŚDM w Krakowie, studentów i naukowców różnych dyscyplin, dziennikarzy i pracowników mediów, obcokrajowców – którzy będą mieli okazję poznać społeczno-historyczny kontekst akademickiego i naukowego Krakowa.

Pierwszy dzień konferencji (1 kwietnia) został podzielony na sesję inauguracyjną i trzy główne sesje. Sesję inauguracyjną prowadził ks. prof. dr hab. Józef Stala – prorektor UPJPII i przewodniczący komitetu organizacyjnego konferencji. We wprowadzeniu uczestników konferencji powitali rektor UPJPII ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak oraz rektor UJ prof. dr hab. med. Wojciech Nowak. Ksiądz prof. Józef Stala przeczytał zebrany okolicznościowy list – błogosławieństwo papieża Franciszka, który nuncjusz apostolski w Polsce abp Celestino Migliore przekazał kard. Stanisławowi Dziwiszowi. Następnie ambasador Jerzy Chmielewski, pełnomocnik Ministra Spraw Zagranicznych ds. Światowych Dni Młodzieży przedstawił list skierowany do organizatorów konferencji napisany przez dr. Witolda Waszczykowski, ministra spraw zagranicznych RP. Z kolei sekretarz Miasta Krakowa Paweł Stańczyk przeczytał list prezydenta Krakowa prof. dr hab. Jacka Majchrowskiego. W części wykładowej abp Celestino Migliore, kard. Stanisław Dziwisz i kard. Stanisław Ryłko dokonali wprowadzenia w tematykę Światowych Dni Młodzieży poprzez wskazanie ich aktualnego rozumienia, przesłania, a także *genesis* i rozwoju widzianego z perspektywy Rady do spraw Świeckich.

W sesji pierwszej: *ŚDM – rozwój idei*, którą prowadził prof. dr hab. Bogdan Szlachta – dziekan Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych UJ – ukazano zarys historyczny ŚDM, ich duchowy wymiar oraz rangę komunikacji. Sesja druga *ŚDM – retrospekcja 1985–2013* prowadzona przez dr. Krzysztofa Strzałkę (UJ) była dyskusją panelową, podczas której przedstawiono przygotowania, organizację, przebieg i przeżycia ŚDM w dotychczasowych miejscach ich organizacji. Z kolei sesja trzecia *ŚDM Kraków 2016*, prowadzona przez ks. Grzegorza Suchodolskiego (Komitet Organizacyjny ŚDM Kraków) odnosiła się do tegorocznych ŚDM w Krakowie, ze szczególnym odniesieniem do myśli ojca świętego Franciszka, iż miłosierdzie jest sprawdzianem wiarygodności chrześcijan we współczesnym świecie. Sesja rozpoczęła się referatem *Miłosierdzie jest sprawdzianem wiarygodności chrześcijan we współczesnym świecie (Franciszek)*. *ŚDM Kraków 2016 jako szkoła Bożego i ludzkiego miłosierdzia* wygłoszonym przez bp. dr. Damiana Muskusa (przewodniczącego Komitetu Organizacyjnego ŚDM Kraków). Po intensywnych, całonocnych obradach, dzięki gościnności ks. infułata Dariusza Rasia, uczestnicy konferencji naukowe poszukiwania połączyli z liturgią i modlitwą w bazylice Mariackiej, uczestnicząc we mszy świętej pod przewodnictwem i z homilią kard. Stanisława Ryłki.

W drugi dzień obrad, w sobotę 2 kwietnia, podczas czwartej sesji *ŚDM jako przedmiot refleksji naukowej*, którą prowadził ks. prof. Józef Stala (UPJPII), ukazano ŚDM jako przedmiot wieloaspektowej refleksji naukowej. Polscy naukowcy ukazywali ŚDM w świetle doświadczeń na świecie (UJ): prof. dr hab. Antoni Jackowski, dr hab. Elżbieta Bilaska-Wodecka, dr hab. Izabela Soljan, Edyta Kostrzewa, mgr Justyna

Liro, mgr Maciej Trojnar), jako model formacji młodzieży (dr Elżbieta Tkocz, UŚ), jako współczesną odpowiedź na potrzebę świętowania (dr Anna Sugier-Szerega, KUL), jako festiwal religijny (ks. dr hab. Andrzej Draguła, prof. US) oraz element projektu życia chrześcijańskiego (dr Michał Białkowski, UMK). Podkreślono także trudności i wyzwania związane z wyznawaniem wiary we współczesnym nieprzychylnym religii świecie (dr hab. Elżbieta Osewska, prof. PWSZ). Zarówno pierwsze-

go, jak i drugiego dnia uczestnicy konferencji mieli możliwość wzięcia udziału w ożywionej dyskusji.

Po zakończeniu obrad drugiego dnia uczestnicy konferencji zwiedzili najstarszy budynek Uniwersytetu Jagiellońskiego – Collegium Maius, a także uczestniczyli w pielgrzymce śladami Jana Pawła II do Wadowic, gdzie zwiedzili muzeum Dom Rodzinny św. Jana Pawła II.

Podczas dwóch dni w konferencji (poprzedzonej konferencją prasową) uczestniczyło około 300 osób, wystąpienia wygłosiło 35 prelegentów, w tym 12 spoza Polski. Prelegenci reprezentowali 16 ośrodków akademickich i różnych instytucji. Wszystkie wystąpienia podczas konferencji były tłumaczone symultanicznie na trzy języki: polski, angielski i włoski. Komitet organizacyjny międzynarodowej konferencji tworzyli: ks. prof. dr hab. Józef Stala (przewodniczący, prorektor UPJPII), dr hab. Andrzej Porębski (prodziekan Wydziału Studiów Międzynarodowych i Politycznych UJ), dr Małgorzata Stefanowicz (UJ), dr Krzysztof Strzałka (UJ), dr Paweł Plichta (UJ), Iwona Bąk (kierownik CNBiWM UPJPII), Tomasz Kniaź (UPJPII), ks. Tomasz Szopa (sekretarz metropolity krakowskiego). W przygotowania i prowadzenie konferencji zaangażowało się wielu wolontariuszy z UPJPII i UJ.

Należy podkreślić, iż dodatkowo konferencja przyczyniła się do głębszego uświadomienia chrześcijańskiej tożsamości i tradycji Polski, jej wkładu w europejską kulturę i cywilizację łańską, także w kontekście 1050. rocznicy chrztu Polski. Konferencja pozwoliła uczestnikom uzyskać rzetelną wiedzę o miejscu, do którego przybędą za kilka miesięcy młodzi ludzie z całego świata, w szczególności z krajów objętych projektem. Zebrane podczas obrad doświadczenia, materiały i teksty w znaczący sposób ułatwią uczestnikom ŚDM w Krakowie zrozumienie polskich doświadczeń społecznych i religijnych z przełomu XX i XXI wieku, które w istotny sposób związane są z działalnością i nauczaniem św. Jana Pawła II i które mają też ważny wpływ na przyszłość Polski, kontynentu i świata.

Konferencja *Misericordia Domini*

tekst: Magdalena Ficoń
zdjęcia: Katarzyna Nenko

Za pomocą jakich symboli przedstawia się miłosierdzie na obrazach i ikonach? Jaką rolę odgrywa ono w kulturze i zwyczajach Chin? Jak przedstawia się je w semantyce zakonnej lub średniowiecznym klasztorze? Odpowiedzi na te i wiele innych pytań mogliśmy usłyszeć podczas kolejnej międzynarodowej konferencji naukowej z cyklu Symbol – Znak – Rytuał.

27 kwietnia br. w budynku Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie przy ul. Bernardyńskiej 3 odbyła się VIII międzynarodowa konferencja naukowa z cyklu Symbol – Znak – Rytuał. Tym razem profesorowie i badacze z różnych ośrodków naukowych pochyliли się nad tematem szeroko pojętego miłosierdzia.

Organizatorem niniejszego spotkania były Katedra Archiwistyki i Nauk Pomocniczych Historii Wydziału Historii i Dziedzictwa Kulturowego UPJPII, Katedra Gospodarki Przestrzennej i Architektury Krajobrazu Wydziału Inżynierii Środowiska i Geodezji Uniwersytetu Rolniczego w Krakowie

oraz Gréckokatolícka Teologická Fakulta z Prešovská Univerzita na Słowacji. Prócz wyżej wymienionych ośrodków

naukowych gościliśmy referentów z Niemiec, Czech i Węgier oraz z Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, Akademii Ignatianum w Krakowie, Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Witelona w Legnicy, Polskiej Akademii Nauk, Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, Wyższej Szkoły Europejskiej im. ks. Józefa Tischnera w Krakowie i Małopolskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków.

Uroczystego otwarcia konferencji dokonali Jego Magnificencja rektor UPJPII ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak oraz rektor UR prof. dr hab. inż. Włodzimierz Sady. Słowo wstępne wygłosiła również konsul generalna Węgier dr hab. Adrienne Körmendy, prof. Akademii Humanistycznej, która wyraziła radość z podjętej współpracy pomiędzy polskimi i węgierskimi ośrodkami naukowymi oraz nadzieję na kontynuację zainicjowanych badań i przedsięwzięć. Następnie 25 prelegentów w przeciągu paru godzin starało się ukazać miłosierdzie nie tylko w aspekcie religijnym, ale także ludzkim. Poruszona została m.in. kwestia miłosierdzia grekokatolików w odniesieniu do prześladowań Żydów na Słowacji w latach 1939–1945, a także sprawa miłosierdzia i amnestii w prawodawstwie Republiki Słowackiej. Odniesiono się również do prawa łaski w Polsce w dwudziestoleciu międzywojennym. Konferencja

miała charakter interdyscyplinarny, prelegenci w swych wystąpieniach dotykali wielu różnych kwestii. Zdefiniowali miłosierdzie zarówno jako przebaczenie, jak i aktywną formę współczucia, która wyraża się w konkretnym działaniu polegającym na bezinteresownej pomocy. Niewątpliwie ósmą konferencję z cyklu Symbol – Znak – Rytuał należy uznać za bardzo owocną.

Symposium

Młdzież nadzieją Kościoła – czy Kościół nadzieją młodzieży?

tekst: ks. Maciej Ostrowski

Nasz uniwersytet włączył się w nurt przygotowań do Światowych Dni Młodzieży 2016 w Krakowie. Instytut Teologii Praktycznej we współpracy z uniwersytetami zagranicznymi przygotował z tej okazji międzynarodowe sympozjum zatytułowane *Młdzież nadzieją Kościoła – czy Kościół nadzieją młodzieży?* Odbyło się ono w dniach 13–16 kwietnia br. w Krakowie. Temat nawiązywał do słów często powtarzanych przez św. Jana Pawła. Był także w pewnym sensie „odwróceniem” jego wypowiedzi i zadaniem pytania, czy Kościół współcześnie wychodzi naprzeciw młodzieży? Czy młodzież znajduje w jego nauczaniu oraz działaniach duszpasterskich odpowiedź na swoje najgłębsze pytania i problemy? Sympozjum, co było pewnym ewenementem, zgromadziło ponad 200 słuchaczy z różnych środowisk, także młodzieży szkolnej. Przyjechali goście z Niemiec, Ukrainy, Białorusi, Rumunii i Słowacji. Było też dwóch kleryków z Kamerunu. Swoją obecnością zaszczylicili zgromadzonych kard. Dziwisz i rektor UPJPII ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak, a kard. Karl Lehman z Moguncji przesłał swój list.

Symposium odbyło się w dwóch częściach. W pierwszej zabrali głos profesorowie. Mówili o problemach współczesnej młodzieży z punktu widzenia swoich specjalizacji. Przedstawiali m.in. wyniki badań środowiska młodzieżowego w swych krajach, omawiali kwestie społeczne młodego pokolenia, jego religijność, poszukiwania nowych rozwiązań duszpasterskich i katechetycznych, wreszcie obraz młodzieży w oczach papieża. Referaty wygłosili prof. Philip Müller (Mainz), prof. Bernhard Grümme, prof. Joachim Wiemeyer i Marcin Morawski (Bochum), doc. Peter Tirpak (Preszów), dr Bernadette Jonda (Halle i PAN), prof. Marek Fiałkowski OFMConv. (KUL), dr Anna Szkudlarek (AWF) oraz nasi księża profesorowie: Tadeusz Panuś, Jan Dziedzic i Maciej Ostrowski. Ponieważ problematyka konferencji dotyczyła młodzieży, w drugim dniu poproszono o głos samą młodzież. Trzeba powiedzieć, że ta część była najbardziej dynamiczna, nie tylko ze względu na nowoczesne prezentacje, ale także z uwagi na żywą dyskusję. Studenci z wymienionych wyżej krajów zaprezentowali sytuację swojego pokolenia oraz duszpasterskie inicjatywy podejmowane wobec młodzieży w swoich środowiskach.

Symposium towarzyszył program kulturalny. Goście zagraniczni odwiedzili centrum Krakowa, katedrę na Wawelu, sanktuarium Miłosierdzia Bożego i św. Jana Pawła, Nową Hutę wraz z sanktuarium Świętego Krzyża w Mogile. Dalszym etapem projektu ma być rewizyta studentów UPJPII na uniwersytecie Jana Gutenberga w Moguncji w listopadzie br. Przewidziane jest wspólne seminarium omawiające owoce Światowych Dni Młodzieży w Krakowie. Grupa z Bochum przyjechała w ramach trwającego już od 30 lat programu wymiany między UPJPII a Uniwersytetem Ruhry.

Program w Krakowie i Moguncji realizowany jest dzięki wsparciu fundacji Renovabis z Niemiec oraz Fundacji Współpracy Polsko-Niemieckiej.

Podpisane porozumienie i międzynarodowa konferencja na Ukraińskim Katolickim Uniwersytecie we Lwowie

tekst: pracownicy CNBiWM
zdjęcia: Marianna Ivanenko, ks. Józef Stala

W dniach 4–5 kwietnia 2016 roku prorektor UPJPII ks. prof. dr hab. Józef Stala uczestniczył w spotkaniu Europejskiego Stowarzyszenia Teologii Katolickiej (ESCT), którego jest członkiem, połączonym z międzynarodową konferencją *Churches in Peacebuilding: Ecumenical Engagement for Peace and Reconciliation*. ESCT powstało w 1989 roku, a jego głównym celem jest działalność naukowa i promocja teologii jako dyscypliny naukowej. Stowarzyszenie organizuje europejskie kongresy podejmujące aktualne zagadnienia teologiczne, spotkania regionalne i spotkania przewodniczących sekcji narodowych. Stała praca na rzecz pokoju i jedności chrześcijan wynika bezpośrednio z przykazania miłości bliźniego i nakłada zarówno na poszczególne Kościoły, jak i indywidualnych członków wspólnoty eklezjalnej odpowiedzialność oraz skłania do zaangażowania na rzecz pojednania, pokoju, działań ekumenicznych, a także uzdrawiania wzajemnych relacji. Członkowie ESCT spotkali się także z Andrijem Sadowym, prezydentem Lwowa, który przedstawił historię i obecną sytuację miasta.

W pierwszym dniu konferencji nastąpiło uroczyste przekazanie przez ks. prorektora Józefa Stałę rektorowi Ukraińskiego Katolickiego Uniwersytetu we Lwowie ks. prof. Bogdanowi Prachowi podpisanego porozumienia o współpracy między naszymi uniwersytetami. Ukraiński Uniwersytet Katolicki we Lwowie jest wyższą uczelnią teologiczną powstałą w 1994 roku – najpierw ja-

ko Lwowska Akademia Teologiczna, a od 2007 roku funkcjonuje pod obecną nazwą. Na tym uniwersytecie studiuje około 2 tys. studentów. Uczelnia prowadzi studia m.in. w zakresie filozofii, teologii, historii, pedagogiki, psychologii, filologii klasycznej i języków obcych. Podejmuje też zróżnicowane programy dotyczące kultury języka ukraińskiego, zarządzania, ekumenizmu, etyki chrześcijańskiej. Na stronie Uniwersytetu można przeczytać informację, iż Ukraiński Uniwersytet Katolicki we Lwowie jest jedynym uniwersytetem katolickim na terenie od wschodnich granic Polski do Japonii.

Wydział Prawa Kanonicznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie nawiązuje do bogatej historii nauczania prawa kanonicznego w Krakowie, którego początki wiążą się z utworzeniem Akademii Krakowskiej w 1364 r., a na niej trzech katedr prawa kanonicznego.

Członkami krakowskiej szkoły prawa w XV wieku byli wybitni kanonistami, jak Stanisław ze Skarbimierza i Piotr Włodkowic. Natomiast św. Józef Sebastian Pelczar (1882–1924), patron Wydziału, był rektorem Uniwersytetu Jagiellońskiego.

W latach 1999–2014 misję nauczania prawa kanonicznego w Krakowie realizował Instytut Prawa Kanonicznego Papieskiej Akademii Teologicznej, a następnie Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie. Kongregacja ds. Edukacji Katolickiej dekretem z dnia 19 marca 2014 roku erygowała Wydział Prawa Kanonicznego UPJPII.

Wydział Prawa Kanonicznego UPJPII przygotowuje przyszłych pracowników sądownictwa kościelnego oraz poradnictwa przedprocesowego w zakresie spraw o stwierdzenie nieważności małżeństwa.

W ramach prowadzonej działalności naukowo-badawczej Wydział Prawa Kanonicznego wydaje periodyk *Annales Canonici* oraz *Annales Canonici Monographiae*.

WYDZIAŁ PRAWA KANONICZNEGO
Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanoniczna 9, pok. 408
tel./faks 12 428 44 55, 12 370 86 13
e-mail: wpk@upjp2.edu.pl, www.upjp2.edu.pl

ISBN 978-83-7793-325-1

Tarnów 2015

Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
Wydział Prawa Kanonicznego

Praktyczny komentarz

do Listu apostolskiego motu proprio
Mitis Iudex Dominus Iesus
papieża Franciszka

Praktyczny komentarz do Listu apostolskiego motu proprio
Mitis Iudex Dominus Iesus papieża Franciszka

Uniwersytecka prezentacja *Praktycznego komentarza do listu apostolskiego motu proprio „Mitis Iudex Dominus Iesus”* papieża Franciszka

10 grudnia 2015 roku o godz. 12 w auli budynku UPJPII przy ulicy Bernardyńskiej 3 odbyła się prezentacja przygotowanego przez pracowników Wydziału Prawa Kanonicznego (pod redakcją naukową dr. hab. Piotra Skoniecznego OP) komentarza dotyczącego reformy kanonicznego procesu małżeńskiego wydanego przez Wydawnictwo Diecezji Tarnowskiej BIBLOS: *Praktyczny komentarz do listu apostolskiego motu proprio „Mitis Iudex Dominus Iesus”* papieża Franciszka (Tarnów 2015).

Program prezentacji obejmował wspólną modlitwę, powitanie oraz słowo wprowadzające ks. prof. dr. hab. Tomasza Rozkruta – dziekana WPK UPJPII w Krakowie, wystąpienie o. dra hab. Piotra Skoniecznego OP – redaktora naukowego komentarza oraz dyskusję.

Ksiądz prof. Tomasz Rozkrut w swoim wystąpieniu przypomniał, że 15 sierpnia 2015 roku, w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, papież Franciszek podpisał list apostolski motu proprio *Mitis Iudex Dominus Iesus*, reformujący kanony Kodeksu prawa kanonicznego dotyczące spraw o orzeczenie nieważności małżeństwa oraz list apostolski motu proprio *Mitis et misericors Iesus* reformujący kanony Kodeksu kanonów Kościołów wschodnich dotyczące spraw o orzeczenie nieważności małżeństwa. Papież postanowił również, że to wszystko, co starannie rozważył oraz ogłosił, zacznie obowiązywać w Kościele powszechnym z dniem 8 grudnia 2015 roku. Ksiądz dziekan wskazał także, że decyzja, a właściwie reforma papieża Franciszka spowodowała wiele różnych inicjatyw naukowych, odbyło się już wiele sympozjów na jej temat, zarówno w samym Rzymie, jak i poza nim; również w Polsce na przestrzeni ostatnich

miesiący miały miejsce ważne oraz interesujące wydarzenia naukowe. Dziękując kard. Stanisławowi Dziwiszowi, przywołał jego słowa z wprowadzenia do książki: „Nowe motu proprio papieża Franciszka *Mitis Iudex Dominus Iesus*, które reformuje procesy małżeńskie, jest podjęciem tego, co zapoczątkował w swoim duszpasterstwie św. Jan Paweł II. Jestem przekonany, że nie byłoby tak duszpasterskich norm, jak te, które opublikował papież Franciszek, gdyby nie wielkie dzieło na tym polu małżeństwa i rodziny papieża z Polski. Dlatego z tym większą radością – jako pasterz Kościoła w Krakowie – przyjąłem inicjatywę Wydziału Prawa Kanonicznego UPJPII skomentowania na sposób praktyczny nowej ustawy. Prawo kanoniczne bowiem ma być narzędziem, prowadzącym wiernych do zbawienia, także poprzez trudne procesy małżeńskie, mające ustalić prawdę o sakramencie”.

Kończąc swoje wystąpienie, ks. prof. Tomasz Rozkrut przypomniał, że z historycznego punktu widzenia reforma papieża Franciszka jest to kolejna reforma procesu małżeńskiego. Wskazał, że z przeszłości dobrze będzie przywołać decyzję papieża Klemensa V z roku 1306, który wprowadził proces skrócony, nazywany także od imienia papieża procesem klementyńskim, czy też reformę papieża Benedykta XIV – wielkiego kanonisty, który w roku 1741 ustanowił urząd obrońcy węzła małżeńskiego oraz wprowadził obowiązek drugiego wyroku pozytywnego w celu zawarcia nowego małżeństwa w Kościele. Dzisiejszą reformą obowiązek ten został uchylony. Stąd też z historycznego punktu widzenia możemy powiedzieć, że jesteśmy w procesie ciągłych zmian, które dokonują się dla dobra dusz ludzkich.

Symposium **Wiara i małżeństwo. Czy pożądana jest zmiana prawa?**

tekst: s. Ozeasza Pozimska CSCJ

19 listopada 2015 roku w auli Instytutu Teologicznego Księży Misjonarzy w Krakowie odbyło się drugie sympozjum naukowe Wydziału Prawa Kanonicznego. Temat, który był rozważany, to *Wiara i małżeństwo. Czy pożądana jest zmiana prawa?*

Sympozjum rozpoczął ks. prof. dr hab. Tomasz Rozkrut, dziekan WPK w Krakowie. Przywitał gości i przedstawił prelegentów, wśród których wyróżnił teologów: prof. dr. hab. Jacka Salija OP i ks. prof. dr. hab. Piotra Jaskółę oraz kanonistów: ks. dr. hab. Bartosza Nowakowskiego, ks. dr. Macieja Kubalę i ks. dr. Andrzeja Wójcika. Następnie krótko wprowadził w tematykę tego spotkania naukowego, zachęcając przede wszystkim do zastanowienia się nad problemem wiary nupturientów i zawieranych przez nich związków małżeńskich w Kościele. Odnosił się także do listu apostolskiego motu proprio *Mitis Iudex Dominus Iesus* papieża Franciszka, wprowadzającego zmianę w kanonicznych postępowaniach procesowych dotyczących orzekania nieważności małżeństwa.

Otwarcia sympozjum dokonał kard. Stanisław Dziwisz, wielki kanclerz UPJPII. W swoim wystąpieniu zwrócił uwagę na relację, jaka zachodzi pomiędzy wiarą a zawieraniem małżeństwem, w kontekście niedawno zakończonego synodu biskupów na temat rodziny. Odwołał się w swojej wypowiedzi także do posynodalnej adhortacji apostolskiej św. Jana Pawła II *Familiaris consortio*, zwracając uwagę na różnicę między sakramentem małżeństwa a innymi sakramentami. Pojawiło się bowiem wiele pytań dotyczących naukowej refleksji nad zagadnieniem wiary i małżeństwa. Między innymi: czy istnieje jakieś minimum wiary nupturientów do zawarcia przez nich sakramentalnego związku małżeńskiego? Jeśli tak, to jakie jest to minimum? Czy ślub kościelny należy zarezerwować tylko dla tych, którzy mają żywą wiarę? Przecież taka myśl nie byłaby zgodna z doktryną głoszoną przez Kościół. Jaki jest zatem wpływ wiary nupturientów na ważność zawartego przez nich małżeństwa? Te i wiele innych pytań towarzyszyło otwarciu sympozjum.

Następnie słowo wprowadzające wygłosił ks. prof. dr hab. Janusz Mastalski, prorektor UPJPII, dziękując księdzu dziekanowi za zorganizowanie tego sympozjum, które ważne jest nie tylko dla kanonistów, ale także dla tych, którzy działają duszpastersko. Zwrócił uwagę na fakt, że to, co do niedawna było trwałe i nienaruszalne, dziś jest chwiejne i niestabilne. Manipulacje, których dziś dokonuje się na małżeństwie i rodzinie, powodują, że problemów jest o wiele więcej niż było dawniej, stąd też potrzebna jest stała refleksja Kościoła w przedmiocie małżeństwa oraz rodziny.

Przewodniczącym pierwszej sesji był ks. dr hab. Józef Wroceński, prof. UKSW. Pierwszym prelegentem był prof. dr hab. Jacek Salij OP, a tytuł jego referatu brzmiał: *Czy do ważnego zawarcia sakramentalnego małżeństwa potrzeb-*

na jest wiara? Perspektywa teologiczna. W opracowaniu tego zagadnienia podjął problematykę wyjaśniania, o jaką wiarę chodzi. Omówił także kwestie związane z katechumenatem, odwołując się do nauczania św. Tomasza z Akwinu, Kodeksu prawa kanonicznego oraz Katechizmu Kościoła katolickiego. Omawiając przedstawiany przez siebie temat, odwoływał się także do Pisma Świętego oraz magisterium papieży: św. Jana Pawła II oraz Benedykta XVI.

Drugi z prelegentów – ks. prof. dr hab. Piotr Jaskółka reprezentował Instytut Ekumeniczny Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Opolskiego. Tematem jego były *Wiara i małżeństwo w perspektywie współczesnej teologicznej myśli ewangelickiej*. Przyglądając się ewangelickiej teologii małżeństwa, autor referatu podjął i omówił trzy zagadnienia: myśl Marcina Lutra na temat małżeństwa, tematykę małżeństwa w *Ewangelickim katechizmie dla dorosłych* oraz w dialogu ewangelicko-katolickim.

Ostatni prelegent pierwszej części sympozjum, ks. dr hab. Bartosz Nowakowski z Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, przedstawił w wygłoszonym przez siebie referacie temat *Wykluczenie sakramentalności małżeństwa. Czy obojętność religijna naprawdę je ułatwia?* Autor referatu, odnosząc się m.in. do motu proprio *Mitis Iudex Dominus Iesus* papieża Franciszka, Kodeksu prawa kanonicznego, nauczania Jana Pawła II, a także orzecznictwa Trybunału Roty Rzymskiej odpowiadał na zadane w temacie pytanie. Następnym punktem sympozjum była dyskusja, w której wzięli udział zarówno prelegenci, jak i uczestnicy sympozjum.

Druga sesja rozpoczęła się po przerwie, a poprowadził ją ks. dr hab. Mirosław Sitarz, prof. KUL. Pierwszym z prelegentów był ks. dr Maciej Kubala, który omówił temat *Zawarcie małżeństwa przez katolików bez celebracji Eucharystii i poza miejscem świętym. Naruszenie sacrum?* Natomiast drugim i jednocześnie ostatnim już prelegentem drugiej sesji sympozjum był ks. dr Andrzej Wójcik. Przedstawiany przez niego referat dotyczył zagadnienia *Czy małżeństwo może być przeszkodą we wstąpieniu do Kościoła katolickiego? Doświadczenia ośrodka katechumenalnego*. Po omówieniu kilku teoretycznych kwestii, jako osoba odpowiedzialna za ośrodek katechumenalny w Krakowie, przeszedł do podzielenia się kilkoma konkretnymi przypadkami z własnej praktyki duszpasterskiej. Ostatnim punktem sympozjum była dyskusja, w której wzięli udział m.in. ks. prof. dr hab. Wojciech Góralski, ks. dr hab. Bartosz Nowakowski i ks. dr hab. Leszek Adamowicz, prof. KUL. Po dyskusji ks. prof. dr hab. Tomasz Rozkrut dokonał podsumowania całego sympozjum, w którym zwrócił uwagę na to, że podjęte tematy są ważne zarówno dla teologów, jak i kanonistów, i mają głęboki wymiar duszpasterski.

Symposium *Apel Jana Pawła II o pokój a współczesny świat*

tekst i zdjęcia: Jarosław Kupczak OP

Dzięki wsparciu Ośrodka Badań nad Myślą Jana Pawła II na katolickim Uniwersytecie Sophia w Tokio 11 maja br. odbyło się symposium *Apel Jana Pawła II o pokój a współczesny świat* pod tym tytułem. Zostało ono włączone w obchody 35-lecia pielgrzymki św. Jana Pawła II do Japonii. Około 200 osób, głównie Japończyków, w tym studenci uniwersytetu, obejrzało film dokumentalny o pielgrzymce ojca świętego do Japonii w 1981 roku *Jan Paweł II – pielgrzym pokoju*.

O pielgrzymce polskiego papieża po projekcji filmu mówili reżyser Shigeki Chiba i siostra Reiko Ishino. Siostra Ishino pracowała w japońskiej sekcji Radia Watykańskiego, kiedy Jan Paweł II przyszedł pewnego dnia odwiedzić rozgłośnię. Zobaczył na ścianie japoński kalendarz i powiedział, że chciałby kiedyś odwiedzić ten kraj. Po dwóch tygodniach biuro watykańskie ogłosiło, że papież za trzy miesiące odwiedzi Japonię. Jan Paweł II od razu rozpoczął naukę języka japońskiego. Jego nauczycielem był japoński franciszkanin. Ze względu na wypełniony plan zajęć papieża lekcje japońskiego odbywały się tylko podczas posiłków.

Seminarium studenckie w Tbilisi

tekst: ks. Maciej Ostrowski

Z końcem ubiegłego roku nasz uniwersytet podpisał umowę o współpracy z Sulchan Saba Orbeliani Teaching University w stolicy Gruzji – Tbilisi. Jednym z pierwszych kroków współpracy była wizyta w Gruzji piszącego te słowa oraz doktorantki Wydziału Teologicznego Agnieszki Katarzyńskiej podczas międzynarodowego interdyscyplinarnego seminarium prawosławno-katolickiego w dniach od 28 marca do 3 kwietnia br. Współpracowały w nim uniwersytet Orbeliani i Gruzińska Akademia Duchowna w Tbilisi, Uniwersytet Gruzińskiego Patriarchatu, Międzynarodowy Instytut Teologiczny w Trumau i Wyższa Szkoła Filozoficzno-Teologiczna w Heiligenkreuz z Austrii oraz UPJPII z Krakowa. Temat seminarium był wieloaspektowy: *Monastycyzm wschodni i zachodni – kulturalny wpływ, duchowe siły, praktyka duszpasterska w działalności na rzecz zjednoczenia chrześcijan dziś*. Piszący te słowa wygłosił wykład *Pustelnik jako duchowy pielgrzym – próba pastoralno-*

-teologicznej interpretacji migracji ascetycznej, a mgr Agnieszka Katarzyńska referat *Ekumeniczna działalność wspólnoty z Taizé*.

Podczas programu kulturalno-turystycznego mieliśmy okazję zwiedzić niezwykle ciekawe chrześcijańskie zabytki w samym Tbilisi i w okolicach, m.in. miejsca związane z początkami chrześcijaństwa na terenach dzisiejszej Gruzji: Mcchetę, katedrę Sweti Cchoveli, prawosławne klasztory Shio-Mgvime i św. Krzyża w górach. Niezwykłe wrażenie wywarły odwiedziny klasztoru Davit Gaređgi na pustyni, kilkadziesiąt kilometrów od Tbilisi, na granicy Azerbejdżanu. Wokół klasztoru w skalnym paśmie gór zachowały się grotty, w których niegdyś przebywało kilkuset mnichów. Dziś można podziwiać jedynie ruiny i mocno zniszczone mozaiki, niektóre z 7 wieku. Wobec pamiątek chrześcijaństwa, niektórych nawet z IV wieku, z czasów chrztu Gruzji, czuliśmy się jak młodszy bracia. W ostatnim

dniu uczestniczyliśmy w nieszporach pod przewodnictwem prawosławnego patriarchy Gruzji w nowym, górującym nad miastem wielkim Soborze Świętej Trójcy (Sameba).

Dziś Gruzja jest krajem w ponad 90 procentach prawosławnym. Katolików jest tu mniej niż jeden procent. Mają oni swojego biskupa dla krajów Kaukazu (obecnie Włocha Giuseppe Pasotto, który gościnnie przyjął naszą grupę w katedrze katolickiej Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny). Nieopodal Tbilisi, w Tserovani urządzili oni wygodny dom rekolekcyjno-konferencyjny, w którym nocowała nasza międzynarodowa grupa.

Rektor Sulchan Saba Orbeliani Teaching University prof. Vaja Vardidze (który zresztą dobrze zna język polski) wyraził duże zainteresowanie wymianą studencką z UPJPII w ramach studiów z turystyki religijnej.

Wykłady gościnne w Ameryce Południowej

tekst: Urszula Opyrchal
zdjęcia: ks. Władysław Zuziak

W ramach urlopu naukowego ks. prof. dr hab. Władysław Zuziak (kierownik Katedry Etyki na Wydziale Filozoficznym) udał się do Ameryki Południowej, gdzie na uniwersytetach w czterech państwach – w Kolumbii, Ekwadorze, Peru i Boliwii – prowadził gościnne wykłady. W czasie I semestru roku akademickiego 2015/2016 ks. prof. Zuziak wygłosił dla studentów filozofii na Uniwersytecie La Sabana w Bogocie (Kolumbia) następujące wykłady: *Metafísica/Teodicea (Metafizyka/Teodycea)* oraz *El Personalismo y la Filosofía del Espíritu (Personalizm i filozofia ducha)*. Wykłady cieszyły się dużym zainteresowaniem i były dobrze przyjęte przez studentów Ameryki Południowej. Ponadto ks. prof. Zuziak wygłosił następujące referaty: *Libertad, solidaridad y violencia: de la filosofía moral de Jozef Tischner (Wolność, solidarność i przemoc w filozofii moralnej Józefa Tischnera)* w Kolumbijskiej Akademii Nauk w Bogocie (Kolumbia), *Los valores cristianos en la vida pública (Wartości chrześcijańskie w życiu publicznym)*, *El Hombre en la postmodernidad (Człowiek w ponowoczesności)* oraz *Los valores en la educación (Wartości u podstaw wychowania)* na Uniwersytecie Los Hemisferios w Quito (Ekwador), *La solidaridad, según Józef Tischner: una opción para construir la paz (Solidarność w ujęciu Józefa Tischnera a możliwość budowania pokoju)* na Uniwersytecie La Sabana w Bogocie, *Desafíos Éticos en el Siglo XXI (Wyzwania etyczne dla XXI wieku)* na Uniwersytecie Marcelino Champagnat w Limie (Peru),

El Personalismo y la educación (Personalizm u podstaw wychowania) na Wydziale Teologicznym Boliwijskiego Uniwersytetu Katolickiego San Pablo w La Paz oraz *Los Valores Morales en Economía (Wartości etyczne w ekonomii)* 11 lutego 2016 na Wydziale Nauk Ekonomicznych tej samej uczelni.

Na temat wrażeń z pobytu na drugiej półkuli z prof. Władysławem Zuziakim rozmawia Urszula Opyrchał

UO: Jakie wrażenia pozostały po powrocie do Polski z podróży po Ameryce Południowej?

WZ: Pobyt w odległych krajach był dla mnie niezwykle owocny. Odkryłem nowe perspektywy badawcze i spotkałem wielu ciekawych profesorów, biskupów i kapłanów, a przede wszystkim studentów i ludzi świeckich, którzy z niezwykłym oddaniem pracują na uczelniach i w Kościele.

UO: A co można powiedzieć o ludziach tam mieszkających? Jakie cechy są w nich szczególnie widoczne?

WZ: Ich wyjątkowa otwartość i gościnność zachęcają do pracy dla nich i z nimi. Osobiście uderzyła mnie ich spontaniczność i niezwykła radość (*alegría*) we wszystkim, co robią, czym żyją.

UO: Z pewnością te spotkania, doświadczenie odmienności społecznej i kulturowej zainspirowały do refleksji filozoficznej dotykającej istotnych tam kwestii? Jakich?

WZ: Dyskusje po wykładach, jak i studia prowadzone nad dokumentami źródłowymi w tamtejszych bibliotekach ukierunkowały mnie na dalsze badania naukowe w dziedzinie sprawiedliwości społecznej i pokoju. W wielu krajach Ameryki Południowej można zauważyć zmaganie się komunizmu z liberalizmem ekonomicznym. Dlatego w tym kontekście wypracowanie spójnej teorii w duchu społecznej myśli chrześcijańskiej wydaje się priorytetowym zadaniem dla uniwersytetów katolickich, jak i samego Kościoła. Zauważyłem, że myśl społeczna Jana Pawła II, jak i ks. prof. Józefa Tischnera na temat etyki solidarności cieszą się

wciąż dużym zainteresowaniem i można je nadal w sposób twórczy rozwijać w tamtejszym kontekście społeczno-kulturowym.

UO: Jeśli chodzi o pracę duszpasterską, jak wyglądała współpraca z księżmi i wiernymi? Co okazało się najważniejsze?

WZ: Po pracowitym tygodniu pracy na uczelni z radością udałem się na parafię (ok. 12 tysięcy wiernych), gdzie duszpasterzem był tylko jeden kapłan, czyli ksiądz proboszcz, który zorganizował całą parafię na wzór modelu duszpasterskiego w Ameryce Południowej. Wyraża się on w tym, że parafia jest „wspólnotą wspólnot”. Uderzyło mnie wyjątkowe zaangażowanie ludzi świeckich: katechetów, animatorów grup charytatywnych i liturgicznych, a także osób, które zajmują się przygotowaniem narzeczonych do małżeństwa, jak i oazami rodzin. Są to ludzie, którzy pracują zawodowo i poświęcają swój czas w sposób bezinteresowny dla parafii. Do dnia dzisiejszego brzmią w moich uszach ich wyjątkowe śpiewy przeniknięte duchem modlitwy oraz mocne oklaski wyrażane świętym z okazji ich dnia patronalnego. Entuzjizm, radość i wyjątkowa życzliwość wobec najbliższych towarzyszą dzieciom, młodzieży i starszym. Są to żywe wspólnoty parafialne, gdzie obecny jest duch miłości chrześcijańskiej. Oby tak było i u nas.

UO: Co wciąż towarzyszy profesorowi po tym wyjeździe?

WZ: Po udanym i owocnym pobycie w Ameryce Łacińskiej, gdzie przebywałem wśród ludzi autentycznych i życzliwych, wróciłem napełniony świeżą energią duchową. Studenci i doktoranci przyjęli mnie z wielką radością. Chcę się z nimi podzielić swoim doświadczeniem zdobytym w czasie wyjazdu, rozwijać myśl i kształtować postawy, które były inspirujące.

UO: Życzę w takim razie, by te wszystkie pozytywne wrażenia i doświadczenia naukowe stały się pomocne w pracy w Polsce, zarówno na uniwersytecie, jak i w Kościele. Dziękuję za rozmowę.

Odwiedziny w Wyższym Seminarium Duchownym Archidiecezji Lwowskiej

tekst: pracownicy CNBiWM
zdjęcia: ks. Andrzej Legowicz, klerycy WSD we Lwowie

W dniach 2–3 marca br. na zaproszenie rektora i władz Wyższego Seminarium Duchownego Archidiecezji Lwowskiej, prorektor UPJPII ks. prof. dr hab. Józef Stala odwiedził tamtejszą wspólnotę seminaryjną. Po zapoznaniu się z kadrą dydaktyczną, założeniami i jakością kształcenia oraz bazą dydaktyczną kontynuowano rozmowy dotyczące podjęcia kroków koniecznych do sfinalizowania włączenia kandydatów do kapłaństwa WSD we Lwowie do Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie.

Pierwszego dnia ks. prof. Józef Stala i ks. Piotr Brzeski – rektor WSD we Lwowie uczestniczyli w spotkaniu z abp. Mieczysławem Mokrzyckim, metropolitą lwowskim obrządku łańciewskiego. Podczas rozmowy oprócz odniesienia do włączenia kleryków lwowskich do UPJPII podjęto także kwestię obecnej sytuacji na wschodniej Ukrainie, która wpływa na sferę ekonomiczną, kulturalną, społeczną, edukacyjną i duchowo-religijną. Szukano możliwości wsparcia i wzajemnej współpracy poprzez organizację praktyk, pielgrzymek, wymiany, wspólnych projektów, a także pomocy materialnej. Abp Mokrzycki dzielił się wspomnieniami związanymi z okresem, kiedy pełnił posługę sekretarza papieża Jana Pawła II, a także okazał olbrzymią wrażliwość i troskę o powierzony mu obecnie Kościół lwowski.

Wyższe Seminarium Duchowne Archidiecezji Lwowskiej we Lwowie-Brzuchowicach kontynuuje tradycję seminarium katedralnego we Lwowie, które powstało w 1703 roku. Niestety po zakończeniu II wojny światowej i wysiedleniu wielu Polaków ze Lwowa seminarium duchowne nie mogło dalej funkcjonować w tym mieście i zostało przeniesione do Kalwarii Zebrzydowskiej, a już w 1950 roku zostało zlikwidowane przez władze komunistyczne. Proces transformacji

społeczno-politycznej na Ukrainie i starania Kościoła rzymskokatolickiego sprawiły, iż seminarium wznowiło swoją działalność 12 grudnia 1966 roku. Jednak historyczne budynki seminarium duchownego we Lwowie nie zostały zwrócone, dlatego seminarium znalazło swoją nową siedzibę w zniszczonym kompleksie sanatoryjnym w Brzuchowicach pod Lwowem. Podjęto trwające do dzisiaj intensywne działania mające na celu odnowienie i rozbudowę budynków seminarium.

Odwiedziny rektora i dziekana Akademii Ignatianum na UPJPII

tekst: pracownicy CNBiWM
zdjęć: Tomasz Kniąż

18 kwietnia br. prorektor ks. prof. dr hab. Józef Stala gościł w Rektoracie UPJPII władze Akademii Ignatianum w Krakowie: ks. prof. dr hab. Józefa Bremera – rektora AIK oraz ks. dr hab. Tomasza Homę, prof. AIK – dziekana Wydziału Filozoficznego. Było to już kolejne spotkanie, których efektem był między innymi zatwierdzenie właśnie tego dnia przez Senat UPJPII projekt porozumienia o współpracy naukowo-dydaktycznej między UPJPII a Ignatianum. Dyskutowano o konkretnych możliwościach podejmowania współpracy między tymi dwiema uczelniami kościelnymi w Krakowie. Omawiano także kolejne kroki podjętych już działań w sprawie uznania w Polsce watykańskiej komisji akredytacyjnej Avepro jako komisji międzynarodowej. Zaplanowano również spotkanie czterech uczelni: UPJPII, Ignatianum, PWT we Wrocławiu i PWT w Warszawie, które mają zbliżoną specyfikę.

Odwiedziny na Uniwersytecie Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie

tekst: pracownicy CNBiWM
zdjęcia: archiwum UWM

15 kwietnia br. prorektor UPJPII ks. prof. dr hab. Józef Stala spotkał się z prorektorem do spraw nauki Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie prof. dr hab. Jerzym Jaroszewskim. Jako członkowie Uniwersyteckiej Komisji Nauki (UKN), w której skład wchodzi prorektorzy do spraw nauki 20 uniwersytetów w Polsce, poruszyli podczas rozmowy zagadnienia dotyczące zwłaszcza planowanych i realizowanych zmian w ustawie prawo o szkolnictwie wyższym, podkreślając, że ważne byłoby zmniejszenie obowiązków biurokratycznych, szczególnie tych, z których moż-

na zrezygnować bez szkody dla prawidłowego funkcjonowania systemu szkolnictwa wyższego, zyskując czas na podniesienie jakości badań naukowych i poprawę jakości kształcenia. Prorektorzy rozmawiali także o czekających ich nowych wyzwaniach i pracach w ramach Uniwersyteckiej Komisji Nauki. Profesor Jerzy Jaroszewski zaprezentował także ks. prof. Józefowi Stali kierunki studiów oraz bazę dydaktyczną Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Wskazano również na potrzebę i możliwości współpracy między naszymi uniwersytetami.

Naukowiec z Malty w UPJPII

tekstu: pracownicy CNBiWM
zdjęć: Iwona Bąk

Na początku kwietnia br. na zaproszenie prorektora ks. prof. dr hab. Józefa Stali na UPJPII gościła dr Pauline Dimech (University of Malta). Pauline Dimech łączy zainteresowania teologiczne i edukacyjne. Na swoim uniwersytecie prowadzi zajęcia na Wydziale Teologicznym i Wydziale Edukacyjnym. Podejmuje zwłaszcza badania nad teologią sakramentów, ewangelizacją i katechezą, nauczaniem religii w szkołach, formacją duchową, teologią ciała w nauczaniu Jana Pawła II. Stara się łączyć poszukiwania naukowe z praktyką, stąd oprócz pełnego zaangażowania na uczelni i udziału w wielu komitetach i stowarzyszeniach naukowych podejmuje również działania na rzecz swojej diecezji, prowadząc warsztaty, seminaria oraz realizując projekty edukacyjne. Rozmowy naukowe dotyczyły współpracy w relacji wspólnych projektów i konferencji. Jednym z przykładów ścisłej współpracy z pracownikami University of Malta

będzie wspólne przygotowanie z nimi drugiego w 2016 roku numeru periodyku „The Person and the Challenges”. Dzięki inicjatywie i wszechstronnej pomocy kierownik CNBiWM Iwony Bąk w drugiej części spotkania gość z Malty mógł poznać lepiej Kraków i tereny archidiecezji krakowskiej, jej religijność, a także gościnność, zwyczaje i tradycje Podhala. Pani doktor była szczególnie zachwycona nie tylko pięknem krajobrazu, ale zróżnicowanymi wyrazami religijności mieszkańców Podhala. Przepięknie architektonicznie, misternie rzeźbione i zadbane kościoły, kaplice, kapliczki, krzyże przydrożne potwierdzały i wskazywały na głęboką wiarę górali. Niezwykłym przeżyciem było nie tylko oglądanie strojów góralskich, ale także możliwość ich przymierzenia. W ten sposób mieszkanka Malty „stała się” na jeden dzień prawdziwą Góralką.

W Konsulacie Generalnym Ukrainy w Krakowie

tekst: pracownicy CNBiWM
zdjęcia: Konsulat Generalny Ukrainy w Krakowie

W związku z planowanym na marzec br. wyjazdem do Lwowa (Wyższe Seminarium Duchowne Archidiecezji Lwowskiej we Lwowie-Brzuchowicach i Ukraiński Katolicki Uniwersytet we Lwowie) prorektor UPJPII ks. prof. dr hab. Józef Stala 19 lutego br. udał się do Konsulatu Generalnego Ukrainy w Krakowie, gdzie przeprowadził rozmowę z Ołgciem Mandiukiem – konsulem generalnym Ukrainy w Polsce. Rozmawiano na temat możliwej współpracy, udostępnienia sal uniwersyteckich dla wspólnoty Ukraińców w Krakowie.

Dyskutowano również o aktualnej sytuacji społecznej, politycznej, gospodarczej, edukacyjnej i religijnej Ukrainy. Wskazano na ogromny wzrost liczby migrantów z Ukrainy, którzy w Polsce poszukują lepszego życia i pracy. Nastąpił też wzrost liczby studentów przyjeżdżających i podejmujących studia w Polsce. Aktualnie w Krakowie studiuje około 5 tys. studentów z Ukrainy. Konsul generalny wyrażał dużą otwartość na podejmowanie wspólnych działań społeczno-kulturalnych, religijnych i edukacyjnych.

Amor, amicitia et... coena!

tekst i zdjęcia: Dorota Żywczak i Jan Bulak

„Ach, co to był za wieczór!” – radośnie wzdychała niejedna z osób, które 18 stycznia br. w godzinach wieczornych opuściły salę nr 111 w budynku przy Franciszkańskiej 1. Cóż takiego się tam działo? Otóż miało tam miejsce wydarzenie, które na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie było precedensem – po raz pierwszy odbył się wieczorek łaciński. Poświęcony był tematowi bliskim chyba każdemu, *id est* miłości i przyjaźni. To niezapomniane spotkanie przyciągnęło liczne grono zainteresowanych, którzy mieli okazję przysłuchiwać się tak czytany, jak i śpiewany utworom, których tematem przewodnim były miłość i przyjaźń – a wszystko to w języku łacińskim. Zgromadzeni mieli także okazję skosztować przygotowanych specjalnie na tę okazję przysmaków pochodzących z kuchni rzymskiej lub ściśle z nią związanych. Spotkanie prowadzili (po polsku) studenci I roku SUM historii Dorota Żywczak oraz Jan Bulak.

Całe przedsięwzięcie zrodziło się ze studenckiej fascynacji językiem łacińskim, przy ogromnym wsparciu i filologicznej (ale nie tylko) pasji łacinniczek. Połączone wysiłki studentów historii i teologii oraz lektorek języka łacińskiego dały efekt zachwycający. Z finanso-

wym wsparciem pospieszyła Rada Kół Naukowych. Spotkanie to udowodniło, że język łaciński nie jest martwy; że nadal intryguje, a fascynacja nim może być zaczynem niezwykle udanego projektu.

Trzeba jednak zaznaczyć, że nic tutaj nie działo się *ad hoc*. Wieczorek poprzedziły liczne spotkania i konsultacje z paniami lektorkami (Marią Banach, Bogusławą Frontczak, Lidią Kosiniak, Bożeną Machowską-Jaros *et* Bożeną Tuszewską), które z ogromnym entuzjazmem i zaangażowaniem włączyły się w urzeczywistnianie studenckie-

go pomysłu. Wiadomo, że *omne initium difficile videtur* („każdy początek wydaje się trudny”), jednak im bardziej zaawansowane były przygotowania, tym jaśniejsze stawało się, że wydarzenie to pozostanie w pamięci tak organizatorów, jak i uczestników.

Prace nad przygotowaniem wieczorku rozpoczęły się jeszcze przed świętami Bożego Narodzenia, jednak swoje apogeum osiągnęły na kilka dni przed samym wydarzeniem. Obejmowały chociażby przygotowania studentów do czytania tekstów (prowadzone pod czuj-

nym okiem łacinniczek), opracowanie specjalnego śpiewnika dla uczestników wieczoru (czyli cieniutkiej książeczki zawierającej wszystkie czytane i śpiewane podczas wieczoru teksty łacińskie z tłumaczeniem na polski, które to śpiewniki ofiarnie pomogli złożyć studenci II roku

historii Europy Wschodniej), rozwieszenie plakatów, przygotowanie części muzycznej *et cetera*.

O godzinie 17 wszystko było już zapięte na ostatni guzik i wieczorek mógł się rozpocząć. Bardzo miło było widzieć na widowni znajome twarze studentów i wykładowców. Na początek oddano głos osobom, którym język łaciński był bliższy niż wszystkim innym zebranym, a więc filologom klasycznym. Pani mgr Maria Banach (notabene *spiritus movens* całego przedsięwzięcia) w kilku słowach wprowadziła wszystkich obecnych w łaciński klimat spotkania. Zaraz potem pani mgr Bogusława Frontczak wygłosiła bardzo ciekawy miniwykład na temat tego, jak się ma łacina w XXI wieku. A ma się całkiem dobrze; czy wiedzieliście na przykład, że powstały nawet tłumaczenia *Harry'ego Pottera* (*sic!*) na język łaciński? Po tym krótkim, ale jakże zacnym wstępie rozpoczęła się pierwsza część wieczorku, poświęcona przyjaźni.

W tej pierwszej części studenci (Jan Bulak, Sebastian Piskozub, Michał Grzesiak oraz Joanna Bieniek) czytali na głos fragmenty utworów tak znakomitych twórców jak Ciceron (*O przyjaźni*), Seneka (*Listy moralne do Lucyliusza*) czy św. Augustyn (*Wyznania*). Dzięki przygotowanym śpiewnikom wszyscy (nawet ci, dla których język łaciński to *terra incognita*) mogli śledzić czytany wła-

śnie tekst, a także porównywać go z zamieszczonym tuż obok tłumaczeniem. Pierwszą część wieczorku uświetnił występ dawnych studentów Uniwersytetu Jagiellońskiego: Patrycji Polek, Adama Leszkiewicza oraz Przemysława Ficka, którzy przy akompaniamencie instrumentów (m.in. ukulele i gitary) zaśpiewali takie utwory jak *Vides ut alta, Istud vinum bonum vinum* czy też *Libere* (co ciekawe, zlatinizowaną wersję piosenki Kristen Anderson-Lopez i Roberta Lopeza *Let It Go*).

Część druga, poświęcona miłości, była nie mniej ciekawa i barwna. Tym razem studenci (kl. Paweł Gędzba, Krzysztof Marcinkiewicz, Zbigniew Dziadosz, Mariola Senderska, Daniel Marek, Jan Bulak i kl. Paweł Faruga) zaprezentowali fragmenty utworów Horacego (*Do Leukonoi, Dialog z ukochaną*), Wergiliusza (*Dydona wyznaje miłość Eneaszowi*), Owidiusza (*Orfeusz i Eurydyka, Sztuka kochania, List Penelopy do Odyszeusza*) oraz *Hymn o miłości* (1 Kor 13). Zaraz potem po raz kolejny można było posłuchać muzyków, którzy tym razem wykonali takie utwory jak *O, Fortuna* czy *Fabula marina* (czyli po prostu *Morskie opowieści*). Widownia nie tylko nagradzała wykonawców gromkimi brawami, ale także ochoczo wspierała ich w śpiewie.

Gdy już *nutrimentum spiritus*, a więc strawa duchowa, została skonsumowana, przyszedł czas na wyjątkowy poczęstunek, czyli (parafrazując powyższy zwrot łaciński) *nutrimentum corporis* – strawę cielesną. Poprzedził go krótki, ale za to soczysty i niepozbowiony wyszukanego dowcipu komentarz pa-

ni mgr Bożeny Tuszewskiej, dzięki której goście wieczorku mogli dowiedzieć się więcej na temat smakołyków, które już na nich czekały. A były to przygotowane własnoręcznie przez lektorki języka łacińskiego przysmaki na podstawie przepisów z książki *Kuchnia stara jak świat* Hanny Szymanderskiej. Wśród nich m.in. pocałunek Afrodyty – który rozgrzewa najbardziej zatwardziałe serca, a dodany migdał wzmacnia uczucia, paluszki z moretum – które zawierają czosnek i kolendrę, zapewniając dzielność mężczyźnie w każdej sytuacji czy siłę wojownika – pożywny mięsny posiłek z sosem czosnkowym zapewniający przyływ energii na polu walki i nie tylko. Przykładowe nazwy smakowanych produktów nie wyczerpują długiej listy, a trzeba szczerze przyznać, że wszystkie niezwykle przypadły do gustu uczestnikom wieczorku i były długo degustowane w atmosferze niemal (dobrze pojętej) uczyty rzymskiej. Dla zainteresowanych osób wykaz całej listy degustowanych potraw znajduje się w archiwum MSJO.

Wieczorek łaciński okazał się przedsięwzięciem niezwykle udanym. Dzięki zaangażowaniu i pomysłowości studentów i lektorek języka łacińskiego UPJPII udało się przygotować niezapomniane spotkanie. Natychmiast *post coenam* pojawiały się głosy, że tak wspaniale wyda-

czenie koniecznie należy powtórzyć. Być może tę spontanicznie zapoczątkowaną tradycję uda się także kontynuować w jeszcze bardziej oryginalnej formie, a dokładniej: spotkań poświęconych łacinie mówionej. Niezależnie od tego, co będzie, jedno jest pewne: ci, którzy nie byli obecni na wieczorku łacińskim, mają czego żałować!

Wystawa malarstwa *Inspiracje – Marian Ślazyk*

tekst: Władysława Wędzicha
zdjęcia: Maciej Gradowski

27 lutego br. w Bibliotece Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie odbył się uroczysty wernisaż malarstwa Mariana Ślęzyka *Inspiracje – Marian Ślazyk*. W uroczystości uczestniczyli ks. prof. dr hab. Józef Stala, dyrektor Biblioteki mgr Magdalena Nagieć i 80-osobowa grupa członków rodziny, przyjaciół i miłośników twórczości pana Mariana. W wernisażu wzięli udział również czytelnicy Biblioteki. Podczas przemówień bliscy pana Mariana zwracali uwagę na jego talent oraz ogromne zaangażowanie, które wkłada w proces twórczy. Następnie pan Marian opowiedział o swoich pracach i uczuciach towarzyszących mu podczas malowania obrazów. Pod koniec wernisażu artysta podarował Bibliotece UPJPII portret św. Jana Pawła II. Całą uroczystość uświetnił występ Regionalnego Zespołu Pieśni i Tańca Słopniczanie, który zaprezentował kilka utworów.

Wystawę można było oglądać w Bibliotece do 30 kwietnia br.

Zapoznaj się z nowościami książkowymi w naszej Bibliotece

tekst: Władysława Wędzicha
grafika: Maciej Gradowski

Biblioteka UPJPII, wychodząc naprzeciw rosnącym potrzebom współczesnego użytkownika, sukcesywnie poszerza i aktualizuje księgozbiór o nowe pozycje książkowe. Zbiory kupowane są na bieżąco (często dzięki sugestiom czytelników i kadry naukowej uczelni), pozyskiwane są również w ramach wymiany międzybibliotecznej, jak i poprzez dary.

Aby ułatwić czytelnikom szybki dostęp do nowości, pracownicy Biblioteki przygotowali w Dziale Udostępniania i Informacji Naukowej tzw. Strefę Nowości Książkowych.

Książki wyekspozowane w Nowościach znajdują się na dwóch pierwszych regałach wolnego dostępu na wprost wypożyczalni. Każdy regał jest odpowiednio opisany, tak aby użytkownik mógł szybko zapoznać się z nowymi nabytkami z poszczególnych działów (T1 – Teologia, F2 – Filozofia, H3 – Historia, P4 – Prawo, K5 – Dziedzictwo Kulturowe, N6 – Nauki Społeczne, J7 – Jan Paweł II, I9 – Inne Nauki). Wszystkie pozycje książkowe ze Strefy Nowości można wypożyczać, z wyjątkiem tych egzemplarzy, które oklejone są czerwonym paskiem. Jest to informacja dla użytkowników, że dana książka udostępniona jest tylko na miejscu.

Mamy nadzieję, że taka forma zaprezentowania Nowości spodoba się wszystkim użytkownikom i będzie pomocna w zapoznaniu się z nowymi pozycjami naszej Biblioteki.

Rzecz o Świątym sPokoju

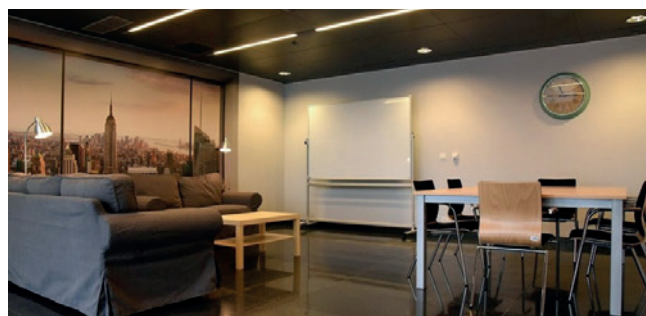
tekst: Bogusława Lizoń-Kopka

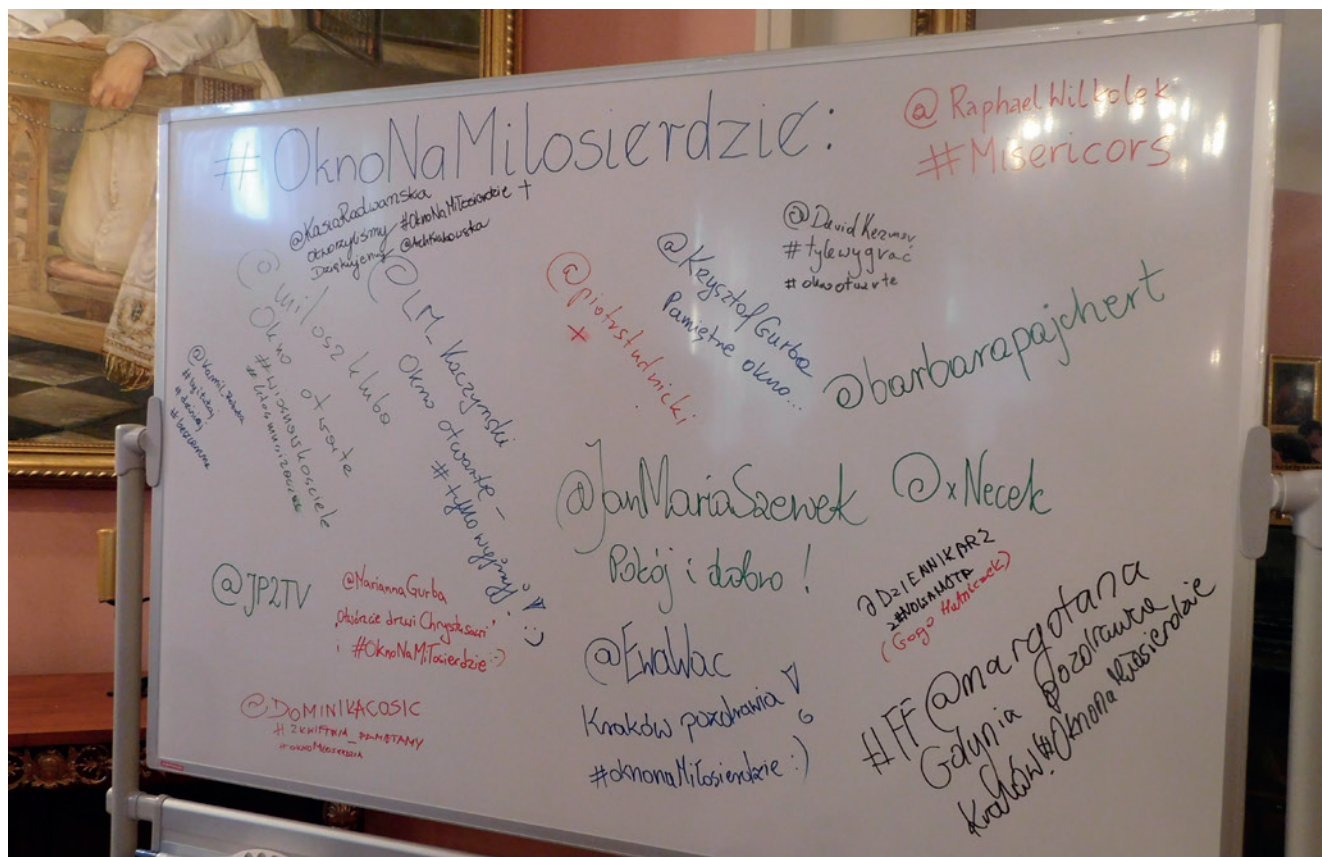
Każdy z nas o nim marzy, pragnie go i potrzebuje. Jest konieczny do utrzymania harmonii pomiędzy zdrowiem psychicznym oraz fizycznym. Jak to się stało, że w zabieganym świecie pełnym konsumpcjonizmu, wygórowanych oczekiwań, nieograniczonych możliwości technicznych oraz egzystencjalnych, mówi się o nim jak o suplemencie diety? Bo przecież każdy z czasem przyłapie się na myśli „a dajcie mi już święty spokój”. W takich chwilach niczym superbohater pojawia się Biblioteka UPJPII ze swoim... Świątym sPokojem.

Świąty sPokój to najnowsza propozycja dla wszystkich użytkowników Biblioteki. Idea wzięła się z sugestii... samych czytelników. Do tej pory Biblioteka nie była w stanie zapewnić czytelnikom dostępu do napojów czy posiłku. Pokój jest

kompromisem pomiędzy potrzebami a możliwościami. Jest przede wszystkim ukłonem zwłaszcza w stronę stałych bywalców Biblioteki – chcemy umilać im czas w trakcie pracy naukowej. Wystarczy przynieść ze sobą kawę lub herbatę, a wyciszone miejsce, kubki oraz czajnik z wodą gwarantuje Biblioteka. Do dyspozycji jest także pomieszczenie sanitarne, przylegające bezpośrednio do pokoju.

Świąty sPokój to wielofunkcyjne miejsce nie tylko do relaksu. Jest to także propozycja dla osób, które cenią sobie pracę w grupie: duży stół oraz tablica zapewne ułatwią proces twórczy i niejedna burza mózgów zostanie z powodzeniem przeprowadzona.

#OknoNaMiłosierdzie

tekst i zdjęcia: Aleksandra Karkos

2 kwietnia br. odbyło się spotkanie użytkowników Tweetera w Pałacu Biskupim przy ul. Franciszkańskiej 3. To pierwsze, choć, jak zapowiadają organizatorzy, nie ostatnie takie wydarzenie w historii archidiecezji krakowskiej. Kolejny etap planowany jest na jesień. Gospodarzem spotkania był kard. Stanisław Dziwisz, wielki kanclerz naszej uczelni.

#TweetupuKardynała zgromadził nie tylko twitterowiczów, ale przede wszystkim dziennikarzy różnych mediów. Było to niezwykle spotkanie w niezwykłym miejscu i w nieprzypadkowym dniu – w 11. rocznicę śmierci św. Jana Pawła II. Gości przywitał kard. Stanisław Dziwisz.

Najważniejszym punktem spotkania było uruchomienie przez metropolitę krakowskiego oficjalnego konta archidiecezji na Twitterze. „Otwieramy wirtualne #OknoNaMiłosierdzie. Witajcie na profilu archidiecezji krakowskiej. Św #JP2 módl się za nami” – brzmiał pierwszy zamieszczony przez gospodarza tweet. Podczas spotkania zaprezentowany został także nowy herb archidiecezji, który widnieje jako zdjęcie profilowe założonego w internecie konta. Nie obyło się również bez tradycyjnego selfie wszystkich uczestników.

Ideą tweetupa #OknoNaMiłosierdzie jest promowanie miłosierdzia, w tym miło-

sierdzia ujętego w ramy przekazu medialnego, w szczególności w mediach społecznościowych. Kolejne spotkanie planowane jest w tym samym miejscu na 7 listopada – pod koniec Roku Miłosierdzia, w przeddzień międzynarodowej konferencji *Media: przestrzeń i narzędzie miłosierdzia*.

Organizatorami spotkania był Instytut Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie, na czele z dr. Krzysztofem Gurbą, ks. dr. hab. Robertem Nęckiem oraz ks. prof. dr. hab. Wojciechem Misztalem, prorektorem UPJPII.

Poznaj siebie, Hiobie

tekst: Urszula Ciesielska-Chmielewska
zdjęcia: Jerzy Dominik Snopiński

Poznaj siebie, Hiobie – tak Inka Dowłasz zatytułowała sceniczny dramat na dwa głosy, napisany w oparciu o księgi Hioba, Psalmów i Koheleta. Przedstawiony w Fabryce Schindlera i Wysokiej Synagodze, trafił też dzięki inicjatywie prodziękana ks. dr. hab. Jana Dziedzica, prof. UPJPII – kierownika ds. Uniwersytetu Trzeciego Wieku do auli Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie przy ul. Bernardyńskiej 3. Spektakl został wystawiony 2 marca dla słuchaczy Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Na widowni oprócz licznie zgromadzonych słuchaczy UTW znaleźli się także zaproszeni goście: władze uczelni z rektorem ks. prof. dr. hab. Wojciechem Zyzakiem na czele, przedstawiciele Fundacji im. Świętej Królowej Jadwigi dla UPJPII, wykładowcy i pracownicy administracyjni uczelni oraz sympatycy i przyjaciele Uniwersytetu Trzeciego Wieku.

Zamieniona dzięki prostym zabiegom (kotary, oświetlenie, odpowiednie ustawienie krzeseł) w salę teatralną aula stała się kolejną przestrzenią rozgrywanego na oczach widzów dramatu niezawinionego cierpienia bogobojnego Hioba.

Ascetyczna scenografia Ady Bystrzyckiej – ustawiona na scenie ławka i oparta o ścianę wiolonczela każą czekać na uczestników dramatu. Gaśnie światło. Niczym niezmacona, przedłużająca się cisza powoli się wypełnia. Wszystko ma znaczenie. Najdrobniejszy element tworzy inscenizację. Na scenie pojawia się Andrzej (Andy) Grabowski, twórca i wykonawca muzyki. Kompozytor buduje napięcie i trwogę. Na scenę wchodzi narrator – jednocześnie mędrzec i przyjaciel Hioba. Opowiada jego dzieje. Gdy z kolei ukaże się tytułowy bohater,

zaskoczeni jesteśmy jego strojem: džinsami i czarnym podkoszulkiem. Zaskoczeni tylko przez chwilę. Wszak Hiobem może być każdy, kto dotyka cierpienia.

Widzowie są powoli wciągani w dramat życia Hioba. Ten dwugłos doświadczonego i złamanego cierpieniem Hioba oraz szukającego sensu życia mędrca i jednocześnie współodczuwającego przyjaciela pochłania widza coraz bardziej. Przenika. Poszczególne kwestie dialogu wzmacniają pojedyncze dźwięki wiolonczeli. Silne! Przejmujące! Tak jakby uczuciom rozpacz i buntu Hioba towarzyszyły jęki! I światło. Często o bogatej symbolice, czerwone, unaoczniające między innymi gniew, oświecenie duchowe, intuicję, los.

Słowo, muzyka, światło – te trzy elementy tworzą spektakl. Z naciskiem na słowo. Ono jest najważniejsze. Chociaż i cisza jest wielkim środkiem ekspresji. Trwa jeszcze chwilę po zakończeniu spektaklu, by zmienić się w entuzjastyczny aplauz – gromkie brawa dla twórców i wykonawców przedstawienia dramatu: Inki Dowłasz, autorki scenariusza i reżyserki, Andrzeja (Andy) Grabowskiego, kompozytora i wykonawcy muzyki oraz aktorów: Michała Siudka i Andrzeja Roga.

Wpisane w starotestamentowe rozważania, obecne zawsze – także tu i teraz – pytania o sens cierpienia, kondycje człowieka, tajemnicę życia, cierpienia i śmierci pozostają od wieków w kręgu rozważań, bez satysfakcjonującej wszystkich odpowiedzi. A na pytanie, co można zrobić dla cierpiącego człowieka, odpowiedź – prawdopodobnie najlepsza – brzmi: być z nim.

Uniwersytet Trzeciego Wieku na Uniwersytecie Papieskim Jana Pawła II w Krakowie zaprasza seniorów (50+) na dwuletnie studia!

Uniwersytet Trzeciego Wieku to:

- wykłady z zakresu teologii, filozofii, historii i nauk społecznych;
- formacja religijna (dni skupienia);
- program kulturalny (zwiedzanie Krakowa i okolic, wycieczki krajowe i zagraniczne, pielgrzymki, imprezy kulturalne i okolicznościowe, wyjścia do teatru lub kina, wydarzenia uczelniane);
- kursy (komputerowe, języka angielskiego, niemieckiego i francuskiego);
- warsztaty artystyczne;
- chór;
- zajęcia na siłowni.

Terminy wykładów: od października do czerwca dwa razy w miesiącu w poniedziałki w godz. 15.00–18.15 przy ul. Bernardyńskiej 3 w Krakowie.

Rekrutacja trwa od 4 maja do 15 września 2016 r.

Kontakt: Sekretariat Uniwersytetu Trzeciego Wieku UPJPII
ul. Bernardyńska 3, pok. 58
tel. 519 323 340 (w godzinach dyżurów sekretariatu)
e-mail: utw@upjp2.edu.pl
www.utw.upjp2.edu.pl

Informacje i zapisy:
wtorek: 12.00–14.00
czwartek: 13.00–15.00

Koszt studiów wynosi 80 zł za semestr.

Erasmus w Grazu

tekst i zdjęcia: Małgorzata Stawarz

Decyzję o złożeniu wniosku na wyjazd szkoleniowy w ramach programu Erasmus+ dla pracowników (Staff Mobility for Training) podjęłam dość spontanicznie i praktycznie bez wahania. Udział w programie od początku wydawał mi się doskonałą okazją do przyjrzenia się funkcjonowaniu innej uczelni, zarówno na szczeblu administracyjnym, jak też w szerszym kontekście życia akademickiego. Wyjazd miał mieć przede wszystkim charakter szkoleniowy – podstawowym zamierzeniem było zapoznanie się ze strukturą wybranej uczelni partnerskiej oraz organizacją pracy w jednostkach administracyjnych. Obserwacja, wymiana uwag i doświadczenia – nawet drobne spostrzeżenia mogą przyczynić się do wprowadzenia zmian, wniesienia nowego spojrzenia w codzienność pracy. Ponadto zwykła ciekawość – jak wygląda praca w administracji na uczelni zagranicznej? To wszystko wydało mi się wystarczającym powodem, by podjąć szybkie starania o możliwość uzyskania stypendium Erasmus+. Dodatkowo motywowały mnie indywidualne korzyści z wyjazdu – pięciodniowy pobyt w zagranicznej miejscowości stwarzał okazję do szlifowania umiejętności językowych.

Wśród wielu propozycji uczelni partnerskich, z którymi Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie ma zawartą umowę, wybrałam Uniwersytet w Grazu (Karl-Franzens-Universität Graz) w południowo-wschodniej Austrii. Wybór kraju spowodowany był przede wszystkim chęcią zapoznania się z funkcjonowaniem austriackiego szkolnictwa wyższego, ponadto – pobyt w niemieckojęzycznym kraju kuśił doskonaleniem znajomości języka niemieckiego. Zdecydowałam się na dość szybki termin wyjazdu, co zostało bez problemu zaakceptowane zarówno ze strony naszej uczelni, jak też przez

uczelną przyjmującą. Sprawna korespondencja drogą elektroniczną z koordynatorem programu Erasmus+ na Uniwersytecie w Grazu zaowocowała ustaleniem terminu mojego szkolenia na ostatni tydzień listopada (23–27 listopada 2015 roku).

Po dopełnieniu wszelkich formalności (otrzymanie zgody uczelni przyjmującej, złożenie odpowiednich dokumentów) oraz pozytywnym zaopiniowaniu wniosku przez prorektora ds. potencjału naukowego i współpracy międzynarodowej moja przygoda w ramach programu Erasmus+ mogła się rozpocząć.

Spoglądając na mój pobyt w Austrii z perspektywy kilku tygodni, mogę podzielić go na dwie części. Pierwsza z nich to realizacja programu Erasmus+, czyli codzienne wizyty na uniwersytecie, druga miała charakter turystyczno-rekreacyjny, którego nie sposób pominąć, przebywając w tak urokliwym miasteczku jak Graz.

Na wskazaną część pierwszą składały się hospitacje różnych jednostek administracyjnych, rozmowy z pracownikami i przyglądanie się ich codziennej pracy. Uniwersytet w Grazu jest drugą pod względem wielkości uczelnią w Austrii (po Uniwersytecie Wiedeńskim), założony został w 1585 roku przez arcyksięcia Karola II. Strukturę uczelni tworzy sześć wydziałów: Wydział Teologiczny, Wydział Prawa, Wydział Nauk Społecznych i Ekonomicznych, Wydział Nauk Humanistycznych, Wydział Nauk Przyrodniczych, Wydział Nauk o Środowisku, Regionie i Edukacji, w skład których wchodzi łącznie kilkanaście instytutów.

Mój program realizowałam w Instytucie Pedagogiki i Nauk o Kształceniu pod kierunkiem pani Anneliese Pirs. Dzięki uprzejmości pracowników sekretariatów mogłam zapoznać się z działaniem programu komputerowego do obsługi proce-

su nauczania oraz układania harmonogramu zajęć, jak również z obsługą kwestii finansowych (np. obiegiem faktur). Niejednokrotnie byłam zaangażowana do pomocy przy drobnych pracach administracyjnych (organizacja od strony formalnej egzaminu dla studentów, pomoc w przygotowaniu korespondencji i innych dokumentów itp.). Odwiedziłam również bibliotekę oraz ważniejsze sale wykładowe. Warta podkreślenia jest otwartość i życzliwość pracowników uczelni podczas wprowadzaniu mnie w tajniki ich pracy i funkcjonowania jednostki. Wyraźnie dało się odczuć ich przyjazne nastawienie, a także zainteresowanie naszym uniwersytetem oraz samym Krakowem, czego miałam okazję doświadczyć podczas pasjonujących rozmów przy kawie.

Spora część mojego pobytu na Uniwersytecie w Grazu koncentrowała się na porównaniu pracy administracyjnej z moim doświadczeniem zawodowym z UPJPII. Muszę przyznać, że dominują podobieństwa, począwszy od zakresu obowiązków, poprzez narzędzia pracy (np. programy komputerowe), po organizację pracy. Zasadniczą różnicą, którą dostrzegłam niemal od razu, jest nieco inny podział obowiązków. Poszczególni pracownicy danych sekretariatów w jednej jednostce zajmują się konkretnymi kwestiami (np. przygotowaniem egzaminów). Kryterium podziału obowiązków związane jest zatem z przedmiotem pracy.

Ponieważ jakiś czas temu odbywałam praktyki dydaktyczne w ramach studiów doktoranckich, interesowały mnie również kwestie dydaktyki na Uniwersytecie w Grazu. Pewnym zaskoczeniem był dla mnie fakt, że zdecydowana większość egzaminów odbywa się na platformie e-learningowej Moodle. Ów duch nowoczesności jest dosyć mocno obecny w instytucji, który hospitowałam – forma testowa egzaminów w znacznej mierze wyparła tradycyjne egzaminy. W trakcie mojego pobytu na uczelni odbywał się wprawdzie egzamin poprawkowy w formie pisemnej (z pytaniami otwartymi), jednakże wydaje się, że należy to do rzadkości. Zupełnym reliktem są natomiast ustne formy egzaminowania. Pamiętam zdziwioną minę jednej z moich rozmówczyń, gdy zapytałam o egzaminy ustne, wyjaśniając przy okazji, że na naszym uniwersytecie wciąż są one praktykowane...

Uderzyła mnie jeszcze jedna kwestia. Zapytałam mianowicie o funkcjonowanie wymiany studenckiej w ramach programu Erasmus. I tutaj zaskoczyło mnie, że mimo corocznej praktyki wymiany studenckiej, wykłady rzadko odbywają się w języku angielskim. W tym świetle nasz uniwersytet wypada znacznie lepiej – pula proponowanych wykładów prowadzonych w języku angielskim zwiększa się z roku na rok.

Instytut, w którym odbywałam szkolenie, znajduje się nieco poza głównym kampusem uniwersyteckim, nie omieszkałam jednak zwiedzić głównego gmachu Uniwersytetu w Grazu, w którym mieszczą się m.in. Wydział Teologiczny czy Wydział Prawa. Ze względu na zainteresowania naukowe (filozofia przyrody i nauki) swoje kroki skierowałam również do Instytutu Fizyki, w którym wykładali słynni uczeni, m.in. Ludwik Boltzmann, Ernst Mach, Erwin Schrödinger. W holu budynku znajduje się tablica poświęcona tym wybitnym postaciom światowej fizyki.

Szkolenie i realizacja zadań w ramach programu Erasmus+ stanowiły wprawdzie zasadniczą część mojego pobytu w Grazu, jednak nie pochłaniały całego dnia. Czas poza godzinami pracy wykorzystywałam na poznawanie zakątków tego uroczego miasteczka. Położone nad rzeką Murą, u podnóża Alp Styryjskich, jest ono drugim pod względem wielkości miastem Austrii. Wśród najważniejszych zabytków warto wymienić: późnogotycką katedrę św. Idziego, ratusz z XIX wieku czy zamek Eggenberg z przepięknym ogrodem. Zabytkowe Stare Miasto figuruje na liście światowego dziedzictwa UNESCO. Do najczęściej odwiedzanych miejsc należy też z pewnością Wzgórze Zamkowe (Schlossberg) z Wieżą Zegarową (Uhrturm), będącą niejako symbolem turystycznym Grazu. Ze wzgórz rozciąga się piękny panoramiczny widok na całe miasteczko.

W drodze powrotnej z Grazu do Krakowa odwiedziłam Wiedeń. Wprawdzie czas miałam mocno ograniczony, jednakże wykorzystałam go na zwiedzanie części miasta, w tym m.in. placu ratuszowego, na którym odbywały się wówczas słynne targi bożonarodzeniowe. Obowiązkowym punktem mojego krótkiego pobytu w stolicy Austrii było ponadto zwiedzenie Uniwersytetu Wiedeńskiego.

Podsumowując, mogę określić mój udział w programie Erasmus+ w samych superlatywach. Korzyści, jakie odnosi się z tego typu szkolenia (poznanie specyfiki uczelni zagranicznej, doskonalenie umiejętności językowych czy wreszcie walory turystyczne), sprawiają, że warto podjąć wyzwanie i aplikować o udział w programie. Wyjazd pozwala zyskać nowe doświadczenie, poszerzyć horyzonty, a może nawet nawiązać trwałe kontakty z daną uczelnią. Ponadto sam fakt, że wyboru kraju i uczelni dokonuje zgłaszający się uczestnik, sprawia, że można dostosować wyjazd do własnych preferencji, możliwości i umiejętności językowych.

Pozostaje mi tylko zachęcić do udziału w kolejnych edycjach programu Erasmus+ dla pracowników – kolejny nabór wniosków już we wrześniu 2016 roku.

Wizyta na Malcie

tekst i zdjęcia: Estera Gancarz-Jurek, Bożena Koczurek

Dzięki wsparciu programu Erasmus+ lektorzy Międzywydziałowego Studium Języków Obcych odwiedzili w lutym 2016 roku partnerską uczelnię – Institute of Tourism Studies na Malcie. Celem wyjazdu było zapoznanie się ze strukturą instytutu oraz wymiana informacji i doświadczeń dotyczących metod uczenia języków obcych. Najważniejszymi punktami programu były spotkania z koordynatorką programu Erasmus Ruth Azzopardi, jak również z rektorem Martinem Borgiem oraz wizytacje zajęć języka angielskiego. Studenci instytutu, mimo iż swobodnie posługują się tym językiem, mają dodatkowe zajęcia, na których w zależności od swojej specjalizacji poszerzają zasób słownictwa oraz znajomość gramatyki. Kursy języka angielskiego odbywają się na poziomach B1–C1, obecność jest obowiązkowa. Studenci są zobowiązani do zdania egzaminu końcowego w określonym przez uczelnię czasie. Ponadto instytut oferuje zajęcia z języków francuskiego i włoskiego, które są bardzo popularne wśród młodzieży. Ze względu na specyfikę uczelni istotne jest, aby studenci instytutu znali co najmniej dwa języki obce, w związku z tym na naukę języków kładzie się szczególny nacisk.

Kampus instytutu znajduje się bezpośrednio nad zatoką św. Jerzego, na tak zwanej *golden mile*, czyli najbardziej popularnej turystycznie trasie w tym rejo-

nie, otoczonej licznymi hotelami oraz restauracjami. W pobliżu znajduje się też urokliwa, niewielka plaża, na której można zrelaksować się po całodziennych wykładach. Sam budynek uczelni, który w przeszłości należał do brytyjskiej armii, jest najstarszym obiektem w tym rejonie wyspy i idealnie wpisuje się w burzliwą historię Malty.

Ta zachwycająca wyseпка łączy w sobie kulturę zarówno starożytną, jak i barokową czy renesansową. Położona pośrodku Morza Śródziemnego, oferuje wiele naturalnego piękna, niezapomnianych widoków i wzbudających podziw zabytków. Przed laty wielkie imperia toczyły o nią walki, aż do 1964 roku, kiedy to Malta osiągnęła niepodległość. Przez długi okres wyspa należała do Imperium Brytyjskiego, czego skutki możemy zauważyć nawet dziś – są to m.in. ruch lewostronny, system edukacji, a przede wszystkim język angielski jako język urzędowy i używany na co dzień przez mieszkańców Malty, częściej niż ich język ojczysty – maltański. Dzięki temu wyspa jest jednym z najpopularniejszych miejsc do nauki języka angielskiego na świecie. Mieszkańcy tej wyjątkowej śródziemnomorskiej wyspy są niezwykle sympatyczni i życzliwi, co dodaje Malcie uroku i sprawia, że jest to miejsce szczególnie godne polecenia.

Malta jest również bezpośrednio związana z religią chrześcijańską. To wła-

śnie tam podczas drogi do Rzymu rozbił się statek św. Pawła. Apostoł pozostał na wyspie przez trzy miesiące, dając mieszkańcom dowody swojej mocy uzdrawiania. W dobie renesansu Malta została miejscem siedziby Zakonu Maltańskiego, funkcjonującego do dziś i prowadzącego posługę w wielu krajach, również w Polsce. Religia stanowi ważną część życia mieszkańców, prawie 96 proc. populacji Malty stanowią praktykujący katolicy, którzy z sentymentem wspominają dwie papieskie pielgrzymki św. Jana Pawła II. Figurki przypominające wizerunki świętych zdobią tamtejsze domy i ulice. Kraj ten słynny jest też z religijnych procesji, w których uczestniczą nie tylko mieszkańcy, ale i tłumnie przybywający turyści. Słowa nie opiszą piękna i zachwytu, jaki wzbudza ten niewielki kraj – dlatego gorąco zachęcamy do jej odwiedzenia.

Erasmus w Wilnie

tekst i zdjęcia: s. Teresa Obolevich

Wyjazd do Centrum Studiów i Badań nad Religią Uniwersytetu Wileńskiego był niezwykle bogaty w doświadczenia zarówno naukowe i intelektualne, jak też duchowe, kulturowe i międzyludzkie. W ramach programu Erasmus+ w kwietniu br. przeprowadziłam kilka wykładów z filozofii patrystycznej na zaprzyjaźnionym Wydziale Filozoficznym w Wilnie. Gospodarze tego miejsca przyjęli mnie niezwykle życzliwie. Ku mojemu zdziwieniu prof. Tomas Sodeika, którego niejednokrotnie gościliśmy na Wydziale Filozoficznym UPJPII w Krakowie, zaproponował mi, bym prowadziła zajęcia po polsku, podczas gdy on bardzo sprawnie tłumaczył je na litewski (jak się okazało, niektórzy słuchacze rozumieli nawet bez przekładu). Przepięknie odrestaurowany uniwersytet, którego absolwentami byli m.in. Adam Mickiewicz i Czesław Miłosz, liczy w tej chwili około 10 tys. studentów, w tym około 200 na Wydziale Filozoficznym. Od wykładowców i studentów dowiedziałam się sporo na temat bogatej historii uczelni (jako ciekawostkę można przytoczyć fakt, że w restauracji uniwersyteckiej są wypisane nazwiska wszystkich rektorów począwszy od XVI wieku!). Podczas posiłków i spacerów po starym Wilnie wymienialiśmy również nasze spostrzeżenia o współczesnym stanie edukacji i nauki.

Niezaprzeczalnym symbolem i duchowym ośrodkiem Wilna jest słynący łaskami obraz Matki Bożej Miłosierdzia, który zamieszczony jest w Ostrej Bramie przylegającej do kościoła św. Teresy. Ogromnym darem w przeżywanym w Kościele Nadzwyczajnym Roku Jubileuszowym była możliwość modlitwy w tym miejscu, a także wileńskim sanktuarium Miłosierdzia Bożego, gdzie znajduje się pierwszy obraz Pana Jezusa namalowany w 1934 roku ściśle według wskazówek świętej siostry Faustyny. Jeden z przewodników po mieście głosi: „Jeśli jesteś w Wilnie i nie widzisz kościoła, to przejdź kilka kroków dalej i rozejrzyj się – jeśli nadal nie widzisz żadnego kościoła, to nie jesteś w Wilnie”. Rzeczywiście, liczne świątynie – zarówno katolickie, jak też prawosławne, pro-

testanckie, a także synagogi – wyznaczają panoramę całej starówki. Co chwila można zobaczyć tablice ku czci znanych pisarzy, kompozytorów, malarzy, filozofów... W Wilnie żyli Michał Ogiński i Mikalojus Čiurlionis, Józef Ignacy Kraszewski i pierwszy drukarz wschodniosłowiański Franciszek Skaryna, ukraiński poeta Taras Szewczenko i rosyjski filozof Lew Karsawin... Jest

to miasto spotkań wielu kultur, języków i konfesji. Pragnę serdecznie podziękować pracownikom Centrum Naukowo-Badawczego i Współpracy Międzynarodowej, a także pracownikom Wydziału Filozoficznego Uniwersytetu Wileńskiego, z prof. Tomaszem Sodeiką na czele, za możliwość spędzenia kilku wspaniałych dni w przepięknym Wilnie.

Craic! Erasmus w Irlandii

tekst i zdjęcia: Maciej Marek Godziszka

Na dźwięk słowa „Irlandia” człowiekowi od razu przychodzi na myśl mała zielona wyspa, gdzie deszcz pada przez 365 dni w roku. Może być to powierzchowna opinia, ale gdy postawi się nogę na Zielonej Wyspie, można poczuć, że jest się w miejscu szczególnym. Tak też zaczęła się moja przygodna z Irlandią. Przywitały mnie gęste chmury, rześki klimat i zielona trawa, na której pasą się owce i krowy. Dane statystyczne mówią, że na każdego mieszkańca Irlandii przypadają

dwie krowy. Semestr za granicą można uznać za przygodę, wędrowkę, zwanie lub – jak kto woli – kolejny rozdział w życiu.

Mój pierwszy dzień w Irlandii okazał się dniem pod znakiem zapytania. Na miejscu odebrali mnie studenci, którzy zawieźli mnie do wioski, w której czekał na mnie mój nowy pokój. W recepcji wszystko przebiegło bez większych problemów. Po wejściu do pokoju zauważyłem rażąco brak pościeli, która przecież była na zdjęciach,

oraz uszkodzony prysznic, który w połączeniu z jednodniową tęsknotą za ojczyzną przepelnił czarę goryczy.

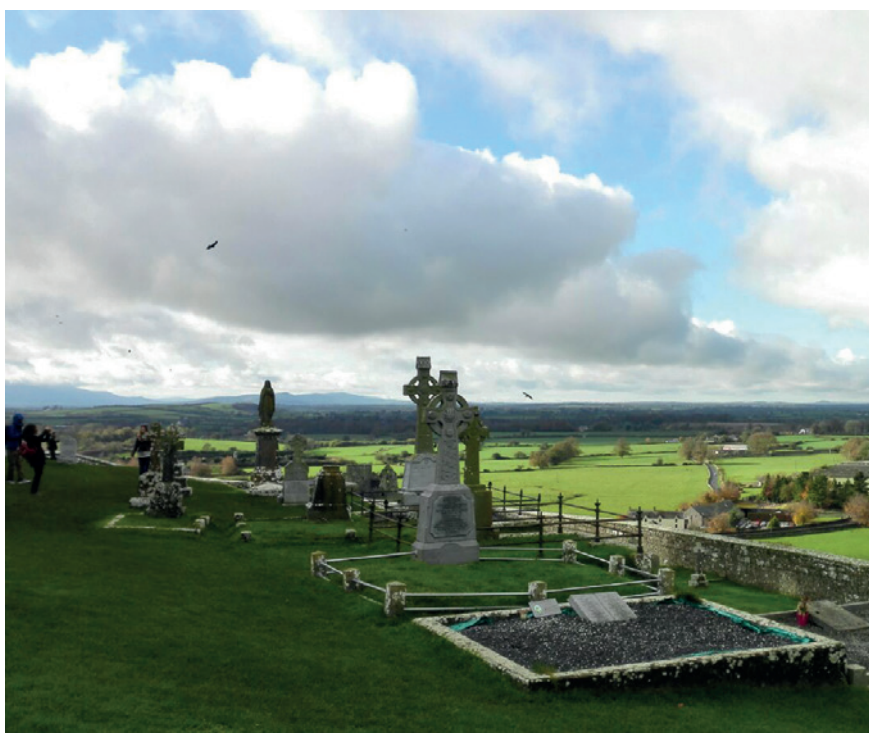
Kolejne dni uczyły mnie, jak odnaleźć się w świecie innym niż mój. Choć wcześniej zapewniano mnie, że w Irlandii ludzie mówią po angielsku, to po wejściu do pierwszej taksówki okazało się, że albo ja nie rozumiem angielskiego, albo ten język tutaj brzmi jak pomieszanie angielskiego z mongolskim. Po pierwszym miesiącu można się do tego przyzwyczaić, ale po-

zostaje wrażenie, że Irlandczycy mówią w specyficzny sposób.

Pierwsze tygodnie na uniwersytecie były dla mnie niczym wycieczka po Disneylandzie w połączeniu z kolegą jak z amerykańskich filmów. Nie trzeba było długo czekać, żeby poznać nowych ludzi. Na początku każdy się trochę wstydził i nie potrafił wyrazić po angielsku tego, co naprawdę chciał powiedzieć. Wystarczyło kilka wspólnych wieczorów, kolacja, czasem lunch albo śniadanie. Zanim się zorientowaliśmy, tworzyliśmy grupę 20 osób, które przebywały razem bądź w mniejszych podgrupach, ale zawsze w pobliżu. Choć na University of Limerick przebywało ponad 500 „erasmusów” i można by się zgubić w takiej grupie, to wszyscy w jakiś sposób znali się z widzenia lub przez znajomych, lub też z opowieści. Wszyscy studenci znali naszą grupę i wiedzieli, kim są ludzie z „Thomond Village near L.I.T.”. Dla chłopaka, który pochodzi ze wsi, nagle wszystko okazało się wspaniałe, jedyne w swoim rodzaju, a ludzie, którzy go otaczali, sprawiali, że czuł się wyjątkowo. Każdy z nas chciał odkryć i poznać Irlandię, jakiej nie ma w podręcznikach. I tak też się stało, zwiedziliśmy Irlandię wzdłuż i wszerz: od Dublina po Limerick, od Belfastu po Cork. Podróżowaliśmy autobusami, pociągami – choć komunikacja publiczna nie jest mocną stroną tego kraju. Pod koniec pobytu wypożyczyliśmy samochód, który okazał się zadziwiająco tani.

Po pewnym czasie zrozumiałem, skąd Tolkien wziął pomysł na opisanie Shire’u, bo właśnie tak wygląda ten kraj. Małe domki, ludzie lubiący piwo i przednią strawę w każdym pubie, wieczorne tańce i piątki na stadionie rugby. Tak zapamiętam Irlandię i choć bardziej z deszczem niż ze słońcem, to zawsze zieloną, z ruinami małych zamków, w których kiedyś mieszkali wielcy królowie. Historia tego kraju wydaje się gorz-

ka, lecz nierozpamiętywana, dobrze znana, lecz nielubiana. Irlandia stała się dla mnie wspaniałą przygodą i choć już wró-

ciłem do Polski, wspomnienie o niej będzie trwało jeszcze przez wiele lat.

Kierunek: Walencja, cel: praca

tekst i zdjęcia: Justyna Pierzchała

Z promieniami słońca na twarzy zaczynam swój dzień. Wchodząc do biura, mam przed sobą hiszpański napis „Wiedza jest córką doświadczenia” – cytata z Leonarda da Vinci. Witając się ze wszystkimi, wymieniamy drobne uwagi na temat nadchodzącego tygodnia. Mimo że każdy z nas jest z innego europejskiego kraju, porozumiewamy się po hiszpańsku. ¡Hola Valencia!

Odkąd tylko pamiętam, moim marzeniem było zamieszkać w Hiszpanii i nauczyć się języka hiszpańskiego. Doskonale wiedzą o tym moja rodzina i znajomi, którzy widzieli, jak bardzo zdeterminowana byłam, by spełnić swoje marzenia i udowodnić, że myślę się ci, którzy powtarzali „nie znajdziesz tam pracy”... I to jak się mylili!

Do Walencji wyjechałam już jako absolwentka dziennikarstwa i komunikacji społecznej. Był to mój drugi wyjazd w ramach programu Erasmus, za pierwszym razem spędziłam semestr na irlandzkiej uniwersytecie w Limerick. Doświadczenie studiów za granicą pomogło mi otworzyć się na nowe wyzwania i doświadczenia. Mówiąc krótko: po prostu musiałam spróbować i tym razem!

Firmę Esmovia znalazłam w bazie danych Erasmusa, skupiając się tylko na miejscach pracy w Hiszpanii. Byłam pewna, że chcę wyjechać właśnie tam, mając już pozwalające mi na to umiejętności językowe. Opinie o firmie były bardzo pozytywne, zdecydowałam więc, że wyślę tam CV. Nie była to jedyna firma, do której wysłałam swoje dokumenty, jednak to właśnie od nich dostałam pierwszą odpowiedź i to oni

przekonali mnie do siebie profesjonalnym podejściem. Firma składa się z międzynarodowego teamu – pracuję z osobami z Hiszpanii, Włoch, Litwy, Rumunii i Polski. Językiem biura jest hiszpański, także od samego początku byłam zobligowana mówić tylko w tym języku, nawet z koleżanką z Polski, co było i ciągle jest bardzo zabawne dla naszych znajomych z pracy.

Esmovia zajmuje się pracą w zakresie projektów europejskich, takich jak m.in. Erasmus. Ja pracuję jako jedna z koordynatorek grup, które przyjeżdżają na praktyki do Walencji. Grupy także są międzynarodowe, dlatego ogromnym wyzwaniem jest praca z tak zróżnicowanym kulturowo środowiskiem. Jednak projekty europejskie to nie tylko grupy przyjeżdżające na praktyki. Erasmus+ obecnie oferuje też wizyty profesjonalne, które także miałam okazję koordynować. Bardzo miło wspominam grupę muzyków z Łotwy, z którymi odwiedziliśmy w Walencji miejsca związane z muzyką, takie jak Palau de la Musica, Szkoła Yamaha, Berklee College itp. Warto wspomnieć, że np. Berklee College jest amerykańską wyższą uczelnią muzyczną wywodzącą się z Bostonu. Swój pierwszy międzynarodowy kampus szkoła ma właśnie w Walencji, oferując kształcenie w zakresie m.in. produkcji muzycznej, muzyki filmowej czy nowoczesnych technologii muzycznych w zakresie gier wideo.

Wspominam o tym, by podkreślić, że praca w Esmovii to nie tylko siedzenie za biurkiem i przygotowywanie dokumentów. Wbrew temu, co zapewne przychodzi na myśl czytającym ten tekst,

język nie był największym wyzwaniem w nowej pracy. Wielu trudności dostarczył mi brak znajomości miasta, która potrzebna była w chwilach, gdy musiałam odwiedzać współpracujące z nami firmy wraz z grupami uczestników. Po

półrocznym pobycie w Walencji nauczyłam się wiele także i w tej kwestii.

Nie obyło się bez wzlotów i upadków, z naciskiem na to drugie. Jednak nawet w chwilach największych wątpliwości powtarzałam sobie, że tak jak inni – ja też mam prawo robić błędy, mam prawo mylić się, bo przecież jestem w Walencji po to, żeby się uczyć! Poznałam wielu wspaniałych ludzi, przeżyłam cudowne chwile i absolutnie nie żałuję tego wyjazdu. Po 4 miesiącach praktyk moi szefowie podczas rozmowy ze mną zaproponowali mi pracę w firmie – to była największa nagroda za cały trud i starania. Myślę, że do końca życia pamiętać będę słowa, które powiedziała wtedy Maria, moja szefowa: „Powie ci to, co przed laty usłyszałam w swojej pierwszej pracy. Musisz starać się jak wszyscy, ale musisz też sprawić, byśmy po paru miesiącach pracy z tobą stwierdzili, że jesteś w tej firmie niezbędna, że tej pracy tak dobrze, jak ty, nie wykona nikt inny”.

Studia w Wiedniu

tekst: Albert Sendor

W roku akademickim 2015/2016 w semestrze zimowym miałem niezwykłą okazję uczestniczyć w programie stypendialnym Erasmus+. Dzięki temu programowi pojechałem do Wiednia, aby przez jeden semestr studiować na uniwersytecie założonym w 1365 roku przez Rudolfa IV Habsburga.

Było to wspaniałe przeżycie i wszystkich mogę gorąco zachęcić do wzięcia udziału w programie Erasmus+. Przed wyjazdem miałem pewne wątpliwości, czy dam sobie radę. Na szczęście należę do tej grupy ludzi, którzy stale chcą się rozwijać i poznawać nowe rzeczy.

Sama procedura aplikowania i składania dokumentów okazała się bardzo łatwa, a pomoc pracowników naszej uczelni pozwoliła rozwiązać wszelkie wątpliwości. Również ze strony uniwersytetu w Wiedniu cała procedura rejestracji przebiegła bezproblemowo. Na każdym kroku mogłem liczyć na fachową i, co istotne, szybką pomoc.

Nie mogę jednak powiedzieć, aby pierwsze tygodnie mojego studiowania należały do najłatwiejszych. Musiało

minąć trochę czasu, zanim oswoiłem się z językiem. Główną trudność stanowiła moja nieznajomość fachowego słownictwa i terminów historycznych. Większość znaczeń można było wywnioskować z kontekstu prowadzonych wykładów, jednak oswojenie się z nimi wymagało dodatkowego nakładu pracy.

Dzięki stosunkowo luźnemu planowi zajęć mogłem również prowadzić własne badania w Archiwum Państwowym. Jestem przekonany, że czas poświęcony na kwerendę archiwalną zapoczątkuje w mojej pracy doktorskiej. Była to kolejna korzyść płynąca z pobytu w Wiedniu. Studia mogłem również pogodzić z praktyką biblioteczną w Bibliotece Polskiej Akademii Nauk, jak również z czynnym udziałem w organizacji konferencji i innych wydarzeń kulturalnych odbywających się w Stacji PAN.

Patrząc z perspektywy czasu, muszę stwierdzić, że każdy dzień był wykorzystany w 100 procentach, a dobra organizacja czasu pozwalała na czerpanie pełnymi garściami z oferty kulturalnej miasta. Wiedeńskie życie kulturalne, z jego

muzeami i kawiarniami, ma niepowtarzalny klimat. Oczywiście oprócz studiowania, praktyki i kwerendy archiwalnej miałem czas na zwiedzanie miasta i zawieranie nowych znajomości. Mam nadzieję, że z paroma osobami uda mi się utrzymać kontakt. Rozmowa ze studentami z zagranicy to kolejna korzyść, jaką wyniosłem z pobytu w Wiedniu. Dzięki różnorodności kulturowej człowiek staje się bardziej otwarty, ma bezcenną możliwość wymiany myśli i dostrzega, jak inni radzą sobie z różnymi problemami. Uważam, że dzięki temu wyjazdowi bardziej doceniłem własne dziedzictwo narodowe i dumę z historii własnego narodu.

Czy warto było pojechać? Oczywiście, że tak. Trudno jest mi wymienić wszystkie pozytywne aspekty, które teraz wyraźnie dostrzegam. Dostałem szansę i jestem pewien, że ją wykorzystałem najlepiej, jak to było możliwe. Wszystkim, którzy się wahają, mogę z czystym sumieniem powiedzieć, że nie ma czego. Tu nie trzeba wielkiej odwagi, można tylko zyskać.

Oscarowy Wieczór Filmowy

tekst: Jolanta Nieścior

W środę 20 kwietnia br. studenci i pracownicy UPJPII spotkali się, by obejrzeć dwa filmy: *Syna Szawła* w reżyserii László Nemesa – zdobywcę tegorocznego Oscara oraz *Mustanga* w reżyserii Deniz Gamze Ergüven.

Stało się to dzięki pracowitości studentek zaangażowanych w nowo powstałą sekcję na naszej uczelni Kultura po Studencku UPJPII: Katarzyny Mazur, Anity Szeligi, Joanny Nalepy, Katarzyny Rachwał i Aleksandry Burdyn, które pod przewodnictwem pani mgr Celine Budzowskiej organizują wydarzenia kulturalne na naszym uniwersytecie. Jednym z takich wydarzeń był Oscarowy Wieczór Filmowy zorganizowany w Krakowskim Centrum Kinowym Ars. Swoją obecnością zaszczytili nas: ks. prof. dr hab. Wojciech Zyzak – rektor, ks. prof. dr hab. Józef Stala – prorektor ds. potencjału naukowego i współpracy międzynarodowej oraz Monika Wiertel – rzecznik prasowy. Studenci, dzięki sponsorowaniu przez Samorząd Studencki UPJPII, mogli obejrzeć dwa filmy nominowane do tegorocznych Oscarów. Wydarzenie cieszyło się wielkim powodzeniem. W ciągu jednego dnia rozeszła się cała pula siedemdziesięciu biletów, dzięki przychylności właścicieli kina Ars dostaliśmy dodatkowe dziesięć miejsc. Wydarzenie przebie-

gło w miłej atmosferze. Nasza uczelnia przeniosła się do kina Ars – już przy wejściu można było zobaczyć banner z logo naszego uniwersytetu. Organizatorki udowodniły, że nie brakuje im weny twórczej: studenci byli mile zaskoczeni, gdy dostali własnoręcznie wykonane babeczki z oscarową statuetką.

To było pierwsze takie wydarzenie zorganizowane na naszej uczelni. Kultura po studencku zapowiedziała, że ten wieczór filmowy nie był ostatni, zwłaszcza że cieszył się tak wielkim powodzeniem, a organizatorki dostały wiele podziękowań, które motywują do kolejnych działań. Życzymy im powodzenia!

Orientation Days

tekst: Jolanta Nieścior

Pierwszym miejscem były Wadowice i Dom Rodzinny Jana Pawła II. Nie można było nie zabrać tam zagranicznych studentów goszczących w Krakowie, skoro studiują na uczelni papiejskiej. Była to pierwsza z wycieczek zorganizowanych podczas Orientation Days dla studentów, którzy przyjechali na UPJPII w ramach wymiany Erasmus+.

Wyjazd do Wadowic był emocjonujący, gdyż dla większości z nas Jan Paweł II był kimś bliskim, mimo iż nie znaliśmy go osobiście. Pani przewodnik przedstawiła nam biografię papieża, lecz nie było to typowe odczytanie życiorysu. Poznaliśmy życie papieża od „domowej” strony. Wraz z kolejnym pomieszczeniem poznawaliśmy więcej nieznanych nam dotąd ciekawostek. Najciekawszym doświadczeniem było to, że mogliśmy zobaczyć, jak mieszkał i żył na co dzień i jak wiele znaczyły dla niego rodzina oraz Wadowice, do których wracał bardzo często. Nieodłącznym elementem zwiedzania Wadowic jest oczywiście degustacja kremówek. Początkowo nasi goście sceptycznie podchodzili do tego ciasta, pytając, z czego ono się składa. Usłyszeli od nas jedną odpowiedź: „Let’s try it without questions”. Nie pożałowali i stwierdzili, że wcale nie dziwią się, że papież tak uwielbiał kremówki. Przyszła kolej na Kopalnię Soli w Wieliczce. Zejście na dół zapewniło nam zdrową dawkę ruchu (w końcu niecodziennie zdarza nam się schodzić 55 pięter w dół), a także zmusiło niektórych do pokonania klaustrofobii. Oczywiście na koniec nie mogło zabraknąć wspólnego spotkania przy gorącej czekoladzie. Kończąc Orientation Days, dr Piotr Drąg zabrał nas do Apteki pod Orłem i Fabryki Emalia Oskara Schindlera. Było to nie tylko oprowadzanie po tych miejscach, ale przede wszystkim przedstawienie historii

ludności żydowskiej mieszkającej w Krakowie podczas II wojny światowej. Spod Apteki pod Orłem przeszliśmy na plac Bohaterów Getta, gdzie zobaczyliśmy granicę dawnego getta krakowskiego. Weszliśmy do Fabryki Schindlera jako grupka studentów, a wyszliśmy jako wycieczka zorganizowana, gdyż dzięki naszemu charyzmatycznemu przewodnikowi dołączyli się do nas wolni słuchacze.

Kultura po Studencku UPJPII

tekst: Anna Kuś
zdjęcia: Katarzyna Rachwał

Od marca na naszej uczelni działa nowo powstała sekcja Kultura po Studencku UPJPII. Jej ideą jest promocja uniwersytetu oraz przybliżenie studentom kultury. Projekt został stworzony z inicjatywy trzech studentek dziennikarstwa i komunikacji społecznej: Katarzyny Mazur, Anity Szeligi oraz Joanny Nalepy, natomiast opiekę nad całym przedsięwzięciem objęła Celina Budzowska, lektorka języka angielskiego.

Mimo krótkiej działalności studentki zdążyły zorganizować kilka ciekawych wydarzeń, które cieszyły się ogromnym zainteresowaniem. Pierwszym wydarzeniem był Oscarowy Wieczór Filmowy, który zgromadził szerokie grono widzów zarówno z UPJPII, jak i innych krakowskich uczelni (bowiem każde przedsięwzięcie sekcji kulturalnej jest skierowane zarówno do studentów i pracowników UPJPII, jak i osób spoza naszego uniwersytetu). W księgarni i kawiarni Bonobo odbyło się spotkanie Studenckie

Podróże, na którym mogliśmy poznać tajniki tanich podróży na studencką kieszeń. Nie zabrakło również konkursów, w których wygraną były m.in. bilety do Muzeum Narodowego w Krakowie.

Założycielki sekcji studiują na specjalności *public relations*. „Kulturę postrzegamy jako przedsmak tego, czym w przyszłości będziemy się zajmować” – zaznacza Kasia Mazur. Z tego względu prowadzenie sekcji kulturalnej UPJPII daje im niebywałą okazję do zdobycia cennego doświadczenia w sferze tworzenia wydarzeń kulturalnych, pozyskiwania funduszy na ich organizację czy obsługę mediów społecznościowych.

Dziewczyny pragną rozwinąć działalność sekcji. W kolejnym roku akademickim można spodziewać się interesujących wydarzeń. Jakich? Tego członkinie Kultury po Studencku UPJPII nam nie zdradziły. Joanna Nalepa zaznacza jednak: „Już teraz zaczynamy planować! Mamy w głowie pewne wizje, które bę-

dziemy chciały zrealizować”. Studentki chciałyby stworzyć zespół, który wspólnie tworzyłby Kulturę po Studencku UPJPII. „Chciałybyśmy stworzyć grupę osób, które nie boją się wyzwań, są kreatywne i chętne do działania. Wyobrażamy sobie, że jest to może... hm... 15 osób? Ktoś odpowiadałby za Facebooka, za PR, inna osoba za stronę prawną, za pozyskiwanie sponsorów, organizację wydarzeń czy tworzenie plakatów” – podkreśla Joanna Nalepa. Jeżeli zatem lubisz brać udział w ciekawych projektach, nie boisz się nowych wyzwań i chciałbyś zdobyć nowe doświadczenie, koniecznie aplikuj do sekcji kulturalnej UPJPII. Warto również bacznie obserwować oficjalny fanpage na Facebooku Kultura po Studencku UPJPII, na którym można się dowiedzieć o ciekawych wydarzeniach kulturalnych organizowanych na Uniwersytecie Papieskim, jak i w całym Krakowie.

Objazd naukowy doktorantów po Zaolziu

tekst: Barbara Żmuda
zdjęcia: Samorząd Doktorantów

W dniach od 15 do 17 kwietnia br. miała miejsce kolejna inicjatywa, której pomysłodawcą i organizatorem był Samorząd Doktorantów UPJPII. Tym razem odbył się objazd naukowy dla doktorantów naszej uczelni po ziemi leżącej na pograniczu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Republiki Czeskiej, zamieszkiwanej przez rdzennych Polaków – Zaolziu.

Przewodniczącą Samorządu Doktorantów

UPJPII zachęciła do pomocy w zorganizowaniu wyjazdu również inne jednostki należące do naszej uczelni. Inicjatywę objazdu wsparł prorektor ds. potencjału naukowego i współpracy międzynarodowej ks. prof. dr hab. Józef Stala. Pomysł zyskał również dofinansowanie z programu Erasmus+ i Fundacji im. Świętej Królowej Jadwigi dla UPJPII. Pomysłodawcą i realizatorem całego wydarzenia był w całości Samorząd

Doktorantów UPJPII, a sama wycieczka zakończyła się pełnym sukcesem.

W czasie objazdu naukowego uczestnicy poznali stolicę regionu – Cieszyn, jego załogi, Książnicę Cieszyńską, Muzeum Ziemi Cieszyńskiej oraz obecny Czeski Cieszyn. Następnie trasa zwiedzania przebiegała wzdłuż linii Olzy, od południa omawianego regionu przy granicy ze Słowacją do północnej części, aż po Morawy. Zobaczyliśmy

Mosty koło Jabłonkowa, leżące w Beskidzie Śląskim. Znajduje się tam tunel kolejowy, miejsce akcji niemieckich komandosów na początku II wojny światowej oraz siedziba PZKO. Następnie zwiedziliśmy sąsiedni Jabłonków, urokliwe miasteczko z zabytkową starówką oraz prężnie działającą polską społecznością lokalną. Oglądnęliśmy również Trzyniec – miasto, w którym do dziś funkcjonuje i rozwija się przemysł cięż-

Srebro dla wioślarzy z UPJPII!

tekst: Anna Kuś
zdjęcia: Marta Kula

Po raz kolejny Wisła zamieniła się w wodny tor wyścigowy. 11 czerwca br. na Bulwarach Wiślanych odbył się krakowski Międzyuczelniany Wyścig Smoczyc Łodzi. Wśród drużyn nie zabrakło także reprezentacji naszego uniwersytetu.

Zawody były poprzedzone wieloma miesiącami treningów, podczas których studenci doskonalili technikę pływania oraz siłę wytrzymałości. Jak pod-

kreśla Weronika Kacwin, jedna z zawodniczek: „Wygraliśmy dzięki ciężkim treningom. Przygotowywaliśmy się już od dwóch miesięcy, nie tylko na zawody krakowskie, ale również na te odbywające się w Opolu. Treningi dwa razy w tygodniu, a niekiedy nawet trzy, dały radę! To dzięki temu teraz możemy cieszyć się wysokim drugim miejscem”. Zawodnicy trenowali pod okiem Anny Chojnackiej – dobosza drużyny oraz Zbigniewa Dziadosza – sternika i prezesa Sekcji Smoczyc Łodzi UPJPII.

Impreza odbyła się w Krakowie już po raz szósty. Organizatorem Wyścigu Smoczyc Łodzi jest Zrzeszenie Studentów Polskich. W zawodach braли udział również studenci Akademii Górniczo-Hutniczej, Uniwersytetu Ekonomicznego, Uniwersytetu Rolniczego, Wyższej Szkoły Zarządzania i Bankowości oraz Akademii Sztuk Pięknych. Walka toczyła się nie tylko o puchar, ale przede wszystkim o statuetkę Smoka Wawelskiego. Studenci pływali w 22-osobowych łodziach. By wygrać poszczególne rozgrywki, zawodnicy musieli pokonać krótkodystansową długość – 250 metrów. Reprezentacja naszej uczelni zdobyła srebrny medal, poko-

nując kolejno UR, ASP oraz WSZIB. Jedynie w finale naszych studentów pokonali, dosłownie o kilka sekund, zawodnicy UEK. Dla drużyny to jednak ogromne zwycięstwo, ponieważ zdobywając srebrny medal, przegrali trwającą trzy lata passę trzeciego miejsca. Mamy jednak nadzieję, że za rok Smok Wawelski powędruje w ręce naszych studentów.

Jesienią rozpoczną się kolejne treningi, na których studenci będą przygotowywać się do regat w Opolu oraz kolejnego krakowskiego wyścigu. Wszystkich chętnych do reprezentowania naszego uniwersytetu w Smoczyc Łodziach serdecznie zapraszamy. Koniecznie polubcie oficjalny fanpage Smocze Łódzie UPJPII, gdzie na bieżąco można obserwować działalność tej sekcji sportowej.

Przypomnijmy także, że kilka tygodni wcześniej męska część drużyny UPJPII zdobyła III miejsce podczas regat w Opolu. Gratulujemy!

ki z hutą, oraz które ma jedną z najlepszych drużyn hokejowych w całej Europie. Zobaczyliśmy także stare miasto w Karwinie, które wcześniej było powiatowym miastem Frysztat. Zatrzymaliśmy się przy pozostałościach starej Karwiny, która zniknęła z powierzchni ziemi wskutek szkód górniczych. To, co można podziwiać dzisiaj, to zabytkowy cmentarz oraz dawny kościółek parafialny, mocno odchylony od pionu. Na koniec zwiedziliśmy miasto, które znajduje się na historycznej granicy Śląska i Moraw – Ostrawę. Obecnie jest to sto-

lica województwa i młodej diecezji rzymskokatolickiej oraz dobrze rozwinięty węzeł komunikacyjny, z przemysłem hutniczym oraz wydobywczym. Warto wspomnieć, że zgodnie z czeskim prawem miejsca zamieszkiwane przez mniejszości narodowe w liczbie co najmniej 10 proc. wszystkich mieszkańców mają prawo do nazw w swoich językach. I tak podwójne, czesko-polskie nazewnictwo miejscowości i ulic obowiązuje na przykład w Mostach koło Jabłonkowa, Jabłonkowie, Trzyńcu czy Czeskim Cieszynie.

W czasie podróży odwiedziliśmy również naszych rodaków w Jabłonkowie, którzy ze staropolską gościnnością zaprosili nas na obiad, a owocem spotkania było podpisanie wstępnej umowy o współpracy między naszą uczelnią a Polskim Związkiem Kulturalno-Oświatowym – wiodącą organizacją wśród Polaków w Republice Czeskiej. Po samym Jabłonkowie oprowadzał nas menadżer projektów PZKO, prezes Sekcji Ludoznawczej i twórca Izby Regionalnej im. Adama Sikory w jednej osobie –

Leszek Richter. Po Cieszynie oraz Zaolziu pilotował nas i wszelkich informacji udzielał pochodzący ze Śląska Cieszyńskiego miłośnik tych terenów, członek PZKO, doktorant Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie – Wojciech Grajewski.

Każdy z uczestników objazdu przygotował i przedstawił referat na ustalony wcześniej temat. Ponieważ doktoranci pochodzili z różnych wydziałów, tematy wystąpień należały do różnorodnych dyscyplin naukowych: historii, filozofii i teologii.

Projekt Egipt

tekst: Anna Kuś

zdjęcia: Joanna Cabak, Paula Konieczny

W tegoroczne wakacje trzy studentki dziennikarstwa i komunikacji społecznej wyruszą w podróż do Kairu. Wyjazd odbędzie się w ramach jezuickiego wolontariatu misyjnego. Przyszłe dziennikarki jadą tam, by wesprzeć najbardziej potrzebujących.

Studentki są członkami 7-osobowej grupy Projektu Egipt, w ramach którego wyruszą z misją do Kairu. W Egipcie spędzą trzy tygodnie. Na miejscu ich zadaniem będzie nauczanie angielskiego oraz wspólna zabawa z dziećmi. Zajęcia będą się odbywać przy jezuickiej świetlicy. Jak zwraca uwagę Barbara Rozmus, uczestniczka projektu: „Ten wolontariat polega przede wszystkim na nauce dzieci podstaw angielskiego, ale tak naprawdę najważniejsze będzie to spotkanie z nimi. Wierzę, że dla tych dzieci nasza codzienna obecność będzie największą wartością. W planach oprócz nauki angielskiego mamy animowanie ich czasu wolnego poprzez wspólne gry i zabawy”.

Pierwszą osobą, która rozpoczęła swoją przygodę w Projekcie Egipt, była Joanna Cabak, obecnie liderka tego przedsięwzięcia. „O Projekcie Egipt dowiedziałam się z Facebooka. Pewnego październikowego wieczoru znużona przeglądałam strony, a tam niegdyś polubione przeze mnie duszpasterstwo akademickie WAJ dodało informację o wyjeździe. Kliknęłam. Napisałam, do kogo trzeba, i tak znalazłam się w duszpasterstwie” – wspomina Joanna. Za jej śladami podążyły Barbara Rozmus (I rok SUM) oraz Paula Konieczny (III rok).

Dziewczyny przygotowują się do wyjazdu, uczestnicząc w cotygodniowych spotkaniach, na których wszyscy mają okazję bliżej się poznać. Podczas nich cała grupa (czte-

ry dziewczyny, dwóch chłopaków oraz jezuita) wspólnie się modli, medytuje oraz ustala plan działania w czasie pobytu w Kairze. „Poznajemy się, przygotowujemy lekcje angielskiego, materiały do zajęć. Modlimy się także. Dla mnie to jest najważniejszy punkt, bo nic tak nie zbliża ludzi do siebie jak wspólna modlitwa” – podkreśla Asia Cabak. Ponadto wszyscy uczestnicy wyjazdu zbierają datki w różnych miejscowościach. Pieniądze mają być przeznaczone na montaż klima-

tyzacji w jezuickiej świetlicy w Kairze oraz pokrycie części kosztów związanych z podróżą. „Kwestowaliśmy w 8 parafiach: w Krakowie, ale też byliśmy w naszych rodzinnych parafiach u mnie w Łabowej, w Nowym Sączu, w Mielcu, z którego pochodzi dwójka naszych Egipcjan i jeden sąsiaduje. Chyba najmilej wspominamy kwesty na Śląsku, w rodzinnych Goczałkowicach naszego ojca i w Czechowicach. To nawet

nie chodzi o to, ile tam zebraliśmy pieniędzy, ale o czas, który tam został nam dany” – zaznacza liderka projektu.

Dla samych studentek wyjazd to ogromne wyzwanie. Jadą jednak z wielkim optymizmem i chęcią niesienia pomocy. „Dla mnie ten wyjazd jest wielką zagadką. Niespodzianką, którą Bóg dla mnie przygotował” – dodaje Asia Cabak.

Samarytanie naszych czasów. Świadek pacjenta

tekst: ks. Adam Kubiś

W latach 70. ubiegłego wieku w ramach przygotowań synodu archidiecezji krakowskiej prowadziłem zespół studyjny lekarzy u siostr felicjanek przy ul. Smoleńsk. Mąż jednej z członkiń zespołu popełnił samobójstwo. Było to dla niej wielką traumą. Ale jednego razu na zebraniu, uśmiechnięta, zwróciła się: „W wigilijne popołudnie siostra Eufrozyna Rumian, sercanka, przyniosła mi życzenia od księdza kardynała Karola Wojtyły”. Przy okazji opowiedziałem księdzu kardynałowi o radości pani doktor. Kardynał Wojtyła spojrział na mnie i powiedział: „Ludziom trzeba być wdzięcznym. Państwo NN., lekarze,

byli pierwszymi w parafii św. Floriana, którzy włączyli się w prowadzone przeze mnie duszpasterstwo rodzin”.

I ja pragnę wyrazić moją wdzięczność służbie zdrowia Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego za wieloletnią troskę lekarską o moje zdrowie.

Wszystko zaczęło się nad ranem 5 grudnia 1989 roku. Obudziłem się z silnym bólem zamostkowym klatki piersiowej. Poinformowany telefonicznie dr Stanisław Kownacki, mój lekarz, polecił mi nie wychodzić z domu, ponieważ sam przyjdzie, by mnie zbadać. I rzeczywiście przyszedł, a równocześnie z nim przyjechała karetka pogotowia.

Dr Kownacki powiedział: „Jedziemy do szpitala Stefana Żeromskiego w Nowej Hucie. Rozmawiałem z panią Lidią Łach, kierownikiem II oddziału chorób wewnętrznych, gdzie ksiądz będzie przyjęty na hospitalizację”. Szpital Żeromskiego opuściłem po przeszło miesięcznym pobycie, a mianowicie 9 stycznia 1990 roku. Ta długa hospitalizacja nie wymaga komentarza. Szczegóły leczenia podaje karta informacyjna. Wkrótce po wyjściu ze szpitala przebywałem 2 tygodnie w Rabce Zdroju na plebanii parafii św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Szpital kardiologiczny był wówczas w remoncie. Doktor nauk medycznych Witold

Żwirski zrobił tylko test wysiłkowy cykloergometryczny. Wynik testu był dodatni.

Jeden z przyjaciół, prof. dr hab. n. med. Edward Kieć, przeprowadził badania moich dolegliwości (marzec 1990 roku) w szpitalu kombinatu Huty im. Lenina, którego był dyrektorem, i poradził przenieść się na kardiologię. Osobiście załatwił przeniesienie do doc. dr. n. med. Jacka Dubiela do II kliniki kardiologicznej w Krakowie przy ul. Kopernika 17.

Już 3 kwietnia 1990 roku prof. Dubiel zbadał mnie i zlecił dodatkowe badanie echokardiograficzne, które dwa dni później wykonała dr Maria Stachura-Dereń. Nie wchodząc w szczegóły, przed wakacjami 1990 roku przeprowadzono w tej klinice kilka różnych pomocniczych badań, a zwłaszcza test wysiłkowy i badanie scyntygraficzne naczyń włosowatych. Ich rezultatem była propozycja ze strony prof. Dubiela koronarografii i angioplastyki, na co wyraziłem zgodę. Termin został ustalony na wrzesień tegoż roku.

W drugiej połowie 1990 roku znalazłem się trzykrotnie w klinice prof. Dubiela. W czasie pierwszego pobytu (sierpień) lekarzem prowadzącym była dr med. Ewa Cibor. Pobyt ten potwierdził słuszność przeprowadzonej już diagnostyki i podjętych decyzji. Koronarografię i angioplastykę podczas drugiego pobytu (wrzesień–październik) przeprowadził dr med. Tomasz Brzostek. Nie zapominam faktu obecności w czasie zabiegu prof. dr. hab. med. Antoniego Dziadkowiaka.

W tym miejscu muszę odnotować następujące wydarzenie. Po opuszczeniu kliniki byłem zobowiązany następnego dnia udać się do Oświęcimia ze sprawą załatwienia mieszkania dla ks. M. Deselaersa, kapłana diecezji Aachen (Niemcy), który rozpoczynał u mnie studia doktoranckie. Zapewne ten wysiłek spowodował, że wieczorem poczułem się bardzo źle i zawiadomiłem o tym profesora. W rozmowie profesor powiedział, że trzeba będzie wykonać EKG. Jestem mu bardzo wdzięczny, ponieważ osobiście udał się po aparat. EKG nie wykazało zwężenia tętnicy. Niemniej moja sytuacja zdrowotna była taka, że 5 października wróciłem do kliniki i dr Brzostek powtórnie wykonał ko-

ronarografię, ustalając, że nie było zwężenia tętnicy.

Ze względu na moją trudną sytuację zdrowotną prof. Dubiel skierował mnie do szpitala uzdrowskiego „Krystyna” w Busku Zdroju. Rekonwalescencja na oddziale kardiologicznym tegoż szpitala na przełomie października i listopada 1990 roku była pierwszą i rozpoczęła moje corocznie pobyty na tym oddziale. Z perspektywy dwudziestu kilku lat mogę powiedzieć, że decyzja ta była opatrznościowa dla mojego zdrowia.

W maju i czerwcu 1992 roku byłem dwukrotnie poddany zabiegom chirurgicznym w klinice urologii Akademii Medycznej w Krakowie przy ul. Grzegorzeczej. Panowie Edward Kieć i Jacek Dubiel kilkakrotnie mnie odwiedzili. Myślę, że prof. Dubiel bardzo interesował się moją sytuacją zdrowotną, ponieważ dr Stachura-Dereń codziennie mnie odwiedzała i, jak przypuszczam, informowała swojego przełożonego o tym, co się ze mną dzieje. Wspomniane zabiegi urologiczne w konsekwencji spowodowały bardzo poważne osłabienie organizmu.

Podczas pierwszego pobytu w klinice zostałem wybrany rektorem Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie. Jako rektor czułem potrzebę spotkania się z ojcem świętym Janem Pawłem II. Tego wymagało sprawne funkcjonowanie struktur uczelni, a zwłaszcza zbliżający się jubileusz 600-lecia Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zdawałem sobie też sprawę z tego, że z okazji jubileuszu należało sfinalizować kanonizację św. Jadwigi Królowej. Co do tego nie miał również najmniejszej wątpliwości Jan Paweł II. Świadczą o tym jego słowa: „Jeżeli teraz tego nie zrobimy, trzeba będzie czekać na kanonizację może następne 600 lat”.

W Rzymie czułem się bardzo źle. Niekiedy myślałem, czy nie poprosić o umieszczenie mnie w poliklinice Gemelli. Wracając z Rzymu 25 listopada 1992 roku, udałem się taksówką wprost z lotniska do II kliniki kardiologii. Lekarz dyżurny nie widział potrzeby hospitalizacji. W mieszkaniu poczułem się jednak zmuszony powiadomić prof. Dubiela. Telefon odebrała żona profesora, Jolanta. Powiedziałem jej, że chyba mam zawał. Jej reakcja była natychmiastowa: „Przyjdziemy oboje z Jackiem,

proszę tylko o możliwość dostania się do mieszkania”. Zapewnił ją prof. Andrzej Banach, dyrektor Muzeum Narodowego w Krakowie, sąsiad z kamienicy. Profesor Dubiel po badaniu wezwał karetkę. Po jej przybyciu polecił przewiezienie mnie do II kliniki kardiologii. W krótkiej rozmowie z lekarzem karetki została wyjaśniona sprawa braku skierowania. W klinice pozostałem do 4 grudnia 1992 roku.

W dokumentacji leczenia odlażłem 57 konsultacji kardiologicznych (od kwietnia 1990 do stycznia 2014 roku) – zapewne nie wszystkie prof. Jacka Dubiela. Konsultacje z reguły odbywały się dwa razy w roku; częściej, gdy wymagała tego moja sytuacja zdrowotna. Przeprowadzał je osobiście profesor; z reguły w asyście Teresy Abramczuk. Myślę, że stanowią one autentyczny i zarazem niezwykle dowód troski prof. Dubiela o moje zdrowie.

W listopadzie 2004 roku byłem hospitalizowany w uniwersyteckim szpitalu przy ul. Kopernika 40 w Krakowie, w I Katedrze Chirurgii Ogólnej. Przewieziono mnie tam w bardzo ciężkim stanie, po dwudniowym pobycie w szpitalu przy ul. Śniadeckich, o czym był informowany prof. Dubiel. Powiem tylko, że z karetki pogotowia zostałem skierowany bezpośrednio na stół operacyjny. Operację perforacji dwunastnicy wykonał w godzinach nocnych (4 listopada) prof. dr hab. med. Tadeusz Popiela. Profesor Dubiel odwiedził mnie natychmiast następnego dnia.

Tutaj nie mogę pominąć osób, które przeprowadziły kilkadziesiąt towarzyszących badań. Są wśród nich echa serca i próby wysiłkowe wykonywane przez dr Marię Stachurę-Dereń, kilka przez dr. Andrzeja Kmitę (echo serca).

Abp Józef Życiński, mój przyjaciel, również był z Wami, Jolanto i Jacku, związany więzami przyjaźni. W pamięci przechowuję naszą wspólną obecność na jego święceniach biskupich w katedrze tarnowskiej, jak i na ingresie do katedry lubelskiej po nominacji na arcybiskupa metropolitę lubelskiego. Zasmuceni przeżywaliliśmy jego nagłą i przedwczesną śmierć w Rzymie. Jako chrześcijanie wierzymy w świętych obcowanie i w to, że się z nim spotkamy w tej tajemnicy. Taka jest nasza „mocna nadzieja” w Chrystusie Jezusie, naszym Panu, i Jego Matce.

Ekumenizm pod palmami, czyli Spotkanie Młodych Taizé w Walencji

tekst i zdjęcia: Katarzyna Radwańska

Po rocznikowych, wydziałowych i uczelnianych wigiliach przychodzi czas na tę prawdziwą, rodzinną. Następnie druga wielka noc w chrześcijaństwie – Boże Narodzenie. Cały świat z większą bądź mniejszą świadomością zaczyna świętować. Tradycja, choć dla niektórych nieznaną, staje się co roku tym samym, zautomatyzowanym imperium rozrywki. A potem? Ci pobożniejsi pamiętają o męczeństwie Szczepana, ci tolerancyjni zaczynają pielęgnowanie lenistwa. Jednakże co roku o tej porze tworzy się również trzecia grupa śmiałków. Są nimi uczestnicy Europejskich Spotkań Młodych organizowanych przez Ekumeniczną Wspólnotę Braci z Taizé. W tym roku spotkaliśmy się w Walencji.

Zanim zmieniliśmy kożuchy na krótkie spodenki, trzeba było odpokutować łzy zamarzające w oczach przyjaciółki z Polski. Na miejscu było prawie 40 stopni Celsjusza. Już sama podróż inspirowała do nauki. Po 10 godzinach spania, gadania, jedzenia człowiek zaczyna mieć pragnienie spełnienia kolejnych potrzeb z piramidy Masłowa. Podręczniki akademickie są wręcz pochłaniane przez wygłodniałych studentów. Kiedy wychodzisz po 28 godzinach spędzonych w ulubionym środku transportu, a przed tobą drzewa uginające się od pomarańczy i tysiące rówieśników, których – przynajmniej w teorii – łączy jeden cel, Bóg? Uwierzyć mi, serce roście!

Nadchodzi wieczór, miasto zmienia się w klub, a w środku piękny ogród Turii. Spośród palmowych gałązek wyłaniają się dwa wielkie białe namioty. Tysiące głodnych Boga serc siada, śpiewa i adoruje krzyż. Na te kilka godzin w ciągu dnia jednak znajdują się śmiałkowie, którzy potrafili zrezygnować z morskich kąpielii w środku zimy, tysiąca muzeów i zabytków,

bogactwa i smaku Zachodu. Dla nich to nie obowiązek, punkt programu, który wypada zaliczyć. Dla wielu to cel, kulminacja relacji. Biały namiot staje się poznaniem.

Gdy przychodzi pora na rozstania, nikomu nie jest lekko. Każde piórko staje się stalą. Zakochać można się w sekundę, a potem boleć może przez całe życie. Co dopiero, jeśli pod dach przyjmuje cię rodzina, a przy wyjeździe płaczesz, bo opuszczasz rodziców i rodzeństwo? Największym kapitałem, jaki wnosisz i powiększasz na ekumenicznym spotkaniu chrześcijan, jest relacja. Wszystkie razem i każda z osobna są wartością niezbywalną i bezcenną. Nawet jeśli przy wyjeździe czujesz, że mimo wielkich chęci nie usłyszałeś Boga, to wiedz, że są dwie możliwości. Usłyszałeś i zasiane ziarno stanie się pięknym kłosem albo dostałeś znak, że to, co zostawiłeś w kraju, wymaga całkowitej absorpcji.

Codziennie jesteśmy bombardowani tysiącami stereotypów, nagle rzeczywistość wszystko weryfikuje. Hiszpan potrafi pracować, Niemiec staje się bratem, a Rosjanin pije z tobą herbatę. Fenomen popularnego Taizé nie polega na niczym konkretnym. Nikt nie ocenia twoich motywów przyjazdu, bo każdy jest na innym etapie drogi i kieruje się odmiennymi drogowskazami. Wszyscy szukają drogi do nieba, ale autostrada nie musi być najszybszą z nich. I to nieprawda, że pierwszy wyjazd jest zawsze najlepszy. Tutaj co roku odkrywasz, że nie jesteś panem życiowego azymutu. Zaczynasz słuchać Głosu, który za rok być może znów cię tu przyprowadzi, a jeśli nie, to będzie znak. Jaki? Przyjedź, przekonaj się. Operacja Ryga rozpoczyna się. Trzy, dwa, jeden... Start?

UPJPII kibicuje!

tekst: Katarzyna Mazur
zdjęcia:

Drużyna biało-czerwonych na Euro 2016 idzie jak burza. Niemały udział mają w tym cudowni kibice, zgromadzeni na stadionach, domach czy w strefach kibica. Także nasz uniwersytet postanowił włączyć się w ogólnopolskie kibicowanie i przygotował Strefę Kibica UPJPII.

Mecz Polska – Ukraina 21 czerwca br. oglądaliśmy w sporym gronie i niesamowitej atmosferze, w ogrodzie budynku UPJPII przy ul. Kanoniczej 9 w Krakowie. Dzięki organizatorom, oprócz doznań emocjonalnych – związanych z grą naszych orłów, możliwe były także doznania smakowe, czyli idealnie wpasowujący się w klimat mistrzostw grill i inne futbolowe przekąski. Ogromnym atutem Strefy Kibica UPJPII było nieprzeciętne miejsce. Rzadko zdarza się, żeby mecze oglądać na kocu na trawie, pomiędzy murami starych kamienic, w samym sercu Krakowa. Mimo małych niepokojów dopisała także pogoda.

W ogrodzie przy Kanoniczej podczas kibicowania roilo się od biało-czerwonych barw. Koszulki, szaliki, czapki i pomalowane twarze przypominały, w jakim celu się zebraliśmy. Gola naszej reprezentacji przyjęliśmy z adekwatnym do sytuacji (czytaj: ogromnym) entuzjazmem. Skończony z sukcesem mecz wcale nie oznaczał zakończenia spotkania. Rozmowy, nie tylko o piłce nożnej, toczyły się jeszcze długo po wygranym pojedynku Polaków.

Strefa Kibica UPJPII na mecz Polska – Ukraina, była pierwszym tego typu przedsięwzięciem zorganizowanym na naszej uczelni. Ci, którzy przybyli, mają jednak nadzieję, że nie ostatnim! Wspólne kibicowanie z pewnością przyczyniło się do tworenia studenckiej wspólnoty, a także pozwoliło na przebywanie w murach uczelni, nie tylko w roli studenta.

Wyjątkowa książka naszego Wydawnictwa

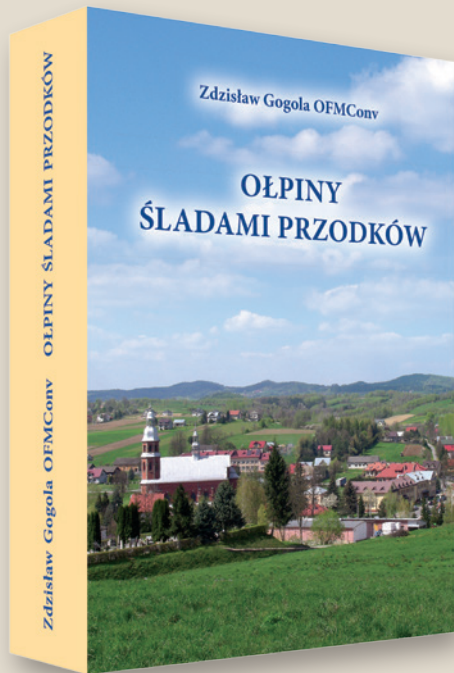
tekst: Rafał Bober
zdjęcie: Andrzej Witko

Zakończony niedawno Rok El Greca w Polsce zaowocował m.in. opublikowaniem przez Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Papieskiego Jana Pawła II w Krakowie obcojęzycznego tomu pod tytułem *Art in the Time of El Greco*. Jest to zarazem drugi tom rozpraw, w ramach przygotowywanej przez Instytut Historii Sztuki i Kultury UPJPII serii wydawniczej *Studia de Arte Moderna*. W pozycji tej znalazły się głównie teksty przedstawione w czasie międzynarodowego kongresu *Sztuka doby El Greca*, odbytego na Zamku Królewskim w Warszawie oraz w Muzeum Diecezjalnym w Siedlcach w maju 2014 roku, napisane w języku angielskim, hiszpańskim, niemiecki i francuskim, autorstwa znakomitych uczonych z Grecji, Hiszpanii, Niemiec i Polski. Bardzo starannie wydany tom, wskazując na możliwości edytorskie uniwersyteckiego wydawnictwa, został opracowany naukowo przez ks. prof. Andrzeja Witko. On też przedstawił tę książkę w Hiszpanii. W dniu 14 czerwca 2016 roku na Uniwersytecie w Sewilli wygłosił na zamknięcie roku akademickiego wykład na temat ikonografii redempcyjnej. Później prof. Álvaro Recio Mir i prof. José Roda Peña omówili tom *Art in the Time of El Greco*, wskazując na najnowsze interpretacje europejskich uczonych zawarte w tym dziele. Ks. prof. Witko, w uznaniu jego aktywności na polu szerzenia kultury hiszpańskiej otrzymał z rąk prof. Marii Jesús Mejías Álvarez srebrną odznakę *Anioly Sławy*. W dniu 17 czerwca 2016 roku ks. prof. Witko wygłosił w Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych św. Telma (Malaga), której jest

członkiem, wykład na temat ikonografii wykupu Miguela Cervantesa z niewoli, wpisując się w obchody wielkiego jubileuszu tego wybitnego hiszpańskiego pisarza. Po konferencji, prof. Rosario Camacho Martínez zaprezentowała tom *Art in the Time of El Greco*, podkreślając jego fundamentalną rolę w aktualnych badaniach nad sztuką niezwykłego hiszpańskiego artysty, rodem z Krety.

Na zdjęciu prezentacja tomu *Art in the Time of El Greco* w Królewskiej Akademii Sztuk Pięknych św. Telma w Maladze (od lewej: ks. prof. Andrzej Witko, prof. Rosario Camacho Martínez).

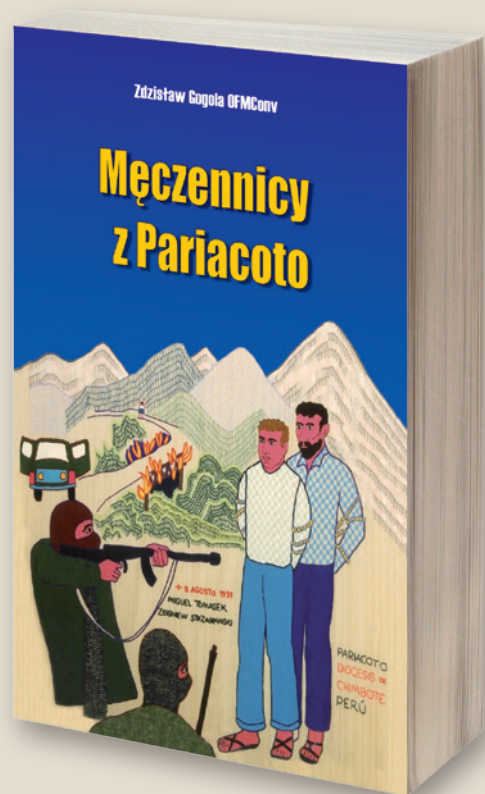

Zdzisław Gogola OFMConv, *Ołpiny. Śladami przodków. Studium społeczno-religijne XIX–XXI wieku*, Kraków 2016

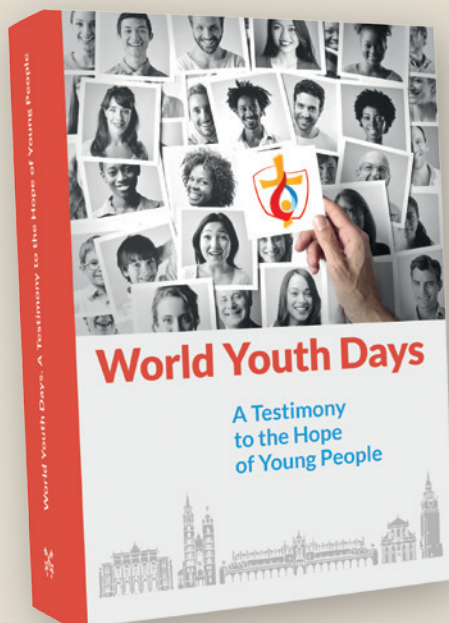
Obszerna rozprawa swoją tematyką nawiązuje do modnej dziś idei historii regionalnej. Autor w dwunastu rozdziałach omawia dzieje miejscowości, losy parafii, inicjatywy kulturalno-oświatowe, instytucje życia społecznego oraz obecność gminy żydowskiej. Z opisu wyłania się wieś z pozoru niewyróżniająca się na tle innych miejscowości dawnego powiatu tarnowskiego, choć jej geneza sięga przełomu XI i XII wieku. Lektura tekstu przynosi wszakże pozytywne zaskoczenie: w ciągu minionych stuleci, a zwłaszcza w XIX i XX stuleciu, ową miejscowość charakteryzował znaczny dynamizm rozwoju, przyhamowany okresem I i II wojny światowej, a potem dekadencją PRL-u. Ale nawet wówczas funkcjonowały instytucje integrujące lokalną społeczność, m.in. parafia rzymskokatolicka, szkoła czy Związek Ołpinian. Autor omawianej publikacji drobniawo, wręcz z pedanterią rejestruje wszystkie udokumentowane przejawy żywotności swojej rodzinnej miejscowości, w czym pomogła mu znajomość realiów życia, materiałów dokumentacyjnych oraz gromadzone przez lata źródła historyczne. Powstała więc monumentalna praca, nie tylko ważna dla rodaków autora, ale także cenna dla badaczy regionu, historii Kościoła i kultury. Ogromnym atutem książki są również fotografie, obszernie aneksy i starannie opracowana bibliografia. Wydaje się, że omawiana rozprawa stanowi ważny element w budowaniu i utrwalaniu historycznej świadomości współczesnych Polaków o istocie tzw. „małej ojczyzny”. (Anna Zapotoczny)

Zdzisław Gogola OFMConv, *Męczennicy z Pariacoto*, Kraków 2016

Materiał książki, ujęty w pięciu rozdziałach, prezentuje na szerokim historyczno-religijnym tle fenomen franciszkańskiej misji w Peru. Po ponadczterystuletniej nieobecności w tym kraju zakonnicy powrócili tam z orędziem Ewangelii w 1977 roku, przejmując misyjną placówkę w Pariacoto – departament Ancash, prowincja Casma, ok. 70 km na wschód od Oceanu Spokojnego. Oficjalnie w 1988 roku polska Prowincja św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię podjęła decyzję o zorganizowaniu misji w Pariacoto – diecezja Chimbote. Pierwszymi misjonarzami zostali o. Zbigniew Strzałkowski oraz o. Jarosław Wysoczański, a później dołączył do nich o. Michał Tomaszek. Dzielili oni ubogi styl życia lokalnej społeczności, stawiając sobie za cel nie tylko akcję ewangelizacyjną, ale również zaangażowanie na polu społeczno-oświatowym. Bezgraniczne poświęcenie polskich zakonników dla miejscowej i okolicznej ludności objętej zasięgiem misji wywołało krytyczną, agresywną reakcję członków Komunistycznej Partii Peru Sendero Luminoso, którzy 9 sierpnia 1991 roku zamordowali dwóch z wyżej wspomnianych franciszkanów: o. Zbigniewa Strzałkowskiego i o. Michała Tomaszka; trzeci zakonnik przebywał wówczas na urlopie w Polsce. Męczeńska śmierć misjonarzy wywołała spontaniczny kult zarówno wśród parafian, jak i w szerokich kręgach mieszkańców Peru. W rezultacie 5 grudnia 2015 roku doszło do ich beatyfikacji w Chimbote, czym Kościół nawiązał do słów Chrystusa: „Bo kto chce zachować swoje życie, ten je straci, a kto straci swe życie z mego powodu, ten je zachowa” (Łk 9, 24). Prezentowana książka ma nie tylko walor dokumentu, ale również świadectwa opartego w równej mierze na doświadczeniach i wspomnieniach autora wielokrotnie wizytującego peruwiańską misję, jak też zgromadzonych źródeł, w tym relacji świadków życia i męczeństwa polskich zakonników. Ten aspekt nadaje jej wyjątkowo wiarygodny, a jednocześnie społeczny charakter. (Kazimierz Załuski)

recenzje

*„World Youth Days. A Testimony to the Hope of Young People”,
red. J. Stala & A. Porębski, Wydawnictwo naukowe UPJPII, Kraków 2016*

Monografia wpisuje się w nurt przygotowań do Światowych Dni Młodzieży w Krakowie, a jednocześnie stanowi płaszczyznę refleksji naukowców, biskupów, przedstawicieli organizacji religijnych i dotychczasowych organizatorów ŚDM. Można ją uznać za pierwsze tak wszechstronne spojrzenie naukowe na fenomen ŚDM. Cenne jest zarówno ujęcie historyczne ukazujące dotychczasowe doświadczenia ŚDM (dokumentują to także zamieszczone na końcu książki wybrane zdjęcia z dotychczasowych ŚDM), ale także zaprezentowanie współczesnej młodzieży, ze szczególnym zwróceniem uwagi na jej potrzeby i oczekiwania, w tym jej zróżnicowane poszukiwania duchowe. Niewątpliwym walorem publikacji jest już zgromadzenie autorów reprezentujących tak różne środowiska, kraje i kontynenty oraz mocne wyrażenie świadectwa wiary, nadziei i zaangażowania młodych chrześcijan, którzy niezależnie od swoich kontekstów życiowych, starają się dać świadectwo przynależności do Jezusa Chrystusa i Kościoła. Publikacja przyciąga także swoją estetyką wydania. Zastosowany innowacyjny pomysł „gry” kolorów nawiązujących do kolorów ŚDM, przyciągająca okładka i eleganckie wydanie sprawiają, że książkę można podziwiać nie tylko za jej treść, ale również za formę i jakość wydania. (Prof. dr Herman Lombaerts)

*Dawid Czaicki, ks. Tomasz Szalanda, Tajemnice zbawienia z Maryją,
Siedlce 2016*

Książka jest hołdem złożonym wielkiemu kapłanowi archidiecezji krakowskiej, ks. prałatowi Franciszkowi Chowańcowi – pierwszemu i długoletniemu moderatowi Służby Liturgicznej i Ruchu Światło-Życie Archidiecezji Krakowskiej. Rozważania kolejnych tajemnic różańca świętego powstały z okazji zbliżających się 85. urodzin księdza prałata, jak również z okazji kolejnej rocznicy święceń kapłańskich. Niestety ksiądz Chowaniec nie doczekał książki, gdyż 8 września 2015 roku odszedł po wieczną nagrodę do domu Ojca. *Tajemnice zbawienia z Maryją* są zaproszeniem, by pamiętać o ks. Chowańcu przetrwała w modlitwie młodego pokolenia, a także tych, którym jego osoba jest bliska. Słowo do książki przygotowali bp Jan Zając oraz bp Damian Muskus.

W recenzji ks. dr hab. Stanisław Wronka napisał: „Materiały stanowią spójną całość i zapewne będą pomocą do głębszego wejścia w bogatą treść modlitwy Anioł Pański, która streszcza dzieło odkupienia ludzi dokonane przez Chrystusa przy współudziale Jego Matki Maryji. Dzieło to jest wyrażone szerzej w tajemnicach różańca świętego, stąd słuszne i ciekawe wydaje się połączenie tych dwóch modlitw biblijnych i maryjnych”. (Dawid Czaicki)

